OVIDIU GAINA
(Stan M. Popescu)

LEGIONARISMUL

INTRE

PAIDEIA SI POLITICA

EDITORIAL EUTHYMIA
Buenos Aires, 2001

De acelas autor: Ovidiu Gaina
(Stan M. Popescu)

1) "El hambre de Dios" (De Pascal a Saint Exupery) Editorial Perlado, Buenos Aires, 100 p. 1955.

2) "Introducción a la Filosofia de la Historia", Ed. Luis Laserre, Buenos Aires, 150 pág., 1961.

3) "Auge y Ocaso de la Aristocracia", 200 pág. Editorial Sala, Madrid, España, 1974.

4) "Autopasia de la democracia" Un estudio de la Anti-religión, Editorial Euthymia, 497 pág. 1984, Buenos Aires.

5) "La obsesión por el cambio" Edit. Euthymia, 258 pág. 1988, Buenos Aires.

6) "Cultura y Libertad", 244 pág. Edit. Euthymia, Buenos Aires, 1990.

7) "Psicología de la Politica" Editorial Euthymia, 218 páginas Buenos Aires, 1991.

8) "Democratización de la Cultura" Editorial Euthymia, 210 pág. Buenos Aires 1992.

LEGIONARISMUL

intre

PAIDEIA si POLITICA

OVIDIU GAINA
(Stan M. Popescu)

LEGIONARISMUL
intre
PAIDEIA si POLITICA

Fragmente din exil

Buenos Aires, 2001

Hecho el depósito que prevé la ley 11.723
Impreso en la Argentina

Ninguna parte de esta publicación, incluido el diseño de cubierta, puede ser reproducida, almacenada o trasmitida en manera alguna ni por ningún medio, ya sea eléctrico, químico, mecánico, óptico, de grabación o fotocopia, sin permiso previo del editor y/o autor.

CAPITANULUI

si lui

MOTA

cu adanca umilinta

LEGIONARISMUL INTRE "Paideia" si "Politica"

"Cáci nimeni nu poate pune altă temelie decat cea pusă, care este Iisus Christos. Iar dacă clădeste cineva pe această temilie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fan, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe fată; ziua Domnului o va face cunoscut caci se va descoperi in foc. Si focul va dovedi cum este lucrarea fiecaruia".

I. Cor. III, 12/13.

"Quid enim alliud est superbia, quam, ut quidam sanctus deffinit, amor propriae excellentiae?"

San Agustin (Sermones)

"Cel drept va trai prin credinta".

Sf. Pavel, Galateni, III, ll

Cand Sócrates incepu sa ilumineze orizontul Eladei cu maieutica (sau descoperitoare de interioritate,) lumea care il inconjura incepu să cunoască fraternitatea strâns legata intre intelepcione si amor. Incepea sa adânceasca si să mărească orizontul spiritual a lui Helas. Lumea helenistă cunoscu o strălucitoare etapă de cunostintă a înlăuntrului si a bogătiei spirituale a fiintei omenesti[1].

[1] "E un om care ma face sa intru inlauntrul meu pentru ca sa ma convingă de tot ce-mi lipseste. Un om care desteapta in mine un sentiment de care abia ma simt capabil: acel al rusinii", afirma Alicibíades (Banchetul).

Aceasta, fiinta omeneasca, ca sa atinga demnitatea de "om real", trebouie sa "stie a se stapani pe sine insusi intr´un grad de perfectiune". In aceasta fiinta poate domni intr´un mod exlusiv cunostinta ratională a binelui. Platon recunoaste că una din aspiratiile omenesti[2] care îl injoseste este "apetitul" de câstig si imbogătire materiala, dar subliniaza că celelalte doua sunt aspiratiile care-l innobileaza: sa-si păstreze nepătata onoarea[3] si să aspire la un nivel de spiritualizare demnă de figura unui "eleteuteros antropos". Sócrates, in lupta pentru apărarea valorilor aristocratice, subliniază profunda lui credintă in importanta ratiunii în lupta pentru "păstrarea curăteniei sufletesti". Considera că împreuna cu eforturile de imbunatătire a intimitătii, individul trebuie sa cultive in mod permanent la "NEKRATEIA" adica stapanirea de sine. Unul din telurile mái sublime la care trebuia să tinda era sa fie "megalopsychos" (om mărinimos) si sa se nutreasca din "kalokagathia", adica din plenitudinea valorilor continute in fiinta lor.

In timpul decadentei (época lui Perikles si a Aspasiei), si odată cu aparitia democratiei, valorile morale au fost din ce in ce mai ridiculizate de catre demagogii sprijiniti de Perikles in războiul impotriva spartanilor si pentru cucerirea tuturor "Oraselor State" (Polis independente), mai ales acele aliate cu Sparta.

[2] In timpul guvernarii eupatrizilor, "Paideia" ateniana aspira sa formeze "oameni liberi si integri" ("eleuteros antropos"). "Omul liber si integru" crestea si se desvolta nutrindu-se din "intelepciunea práctica" ("phronesis"), "sophia" si "sophrosyne" (autostapanire, masura in toate), impreuna cu cultivarea "sufletului generos" ("megalopsychía" si a virtutiilor prin excelenta ("kalokagathia").

[3] "E lucru cunoscut ca oamenii aspira la onoare pentru a-si asigura "areté" (valoare) adica virtutea. In felul acesta doresc sa fie stimati de catre lumea inteligentă care-i apreciază si din simplul motiv că sunt constienti de virtutiile si meritele lor" (Aristot "Etica Nic.", A, 3, 1095, b, 26).

Tucidides ne descrie cu amanunte motivele decăderii aristocratiei si, paralel, cauzele instaurării democratiei corupte in Atena. Ne descrie cu sinceritate biruinta sofisticei în viata de toate zilele si degradarea vietii ateniene. "Demagogoi", incurajand pretentiile lui Perikles de cucerire a spatiului mediteranian, reuseau ca "reprezentantii poporului" adunati in "Ekklesia" ("adunarea poporului") să voteze orice propunere a sefilor partidelor democratice. Aristofanes ne descrie cu amănunte care erau "reprezentantii" "polis" - ului atenian: toata plebea ateniana, atrasă de micile sume de bani primite ca "salariu" (doi oboli) umplea "Eklesia" si se distră conversând, razand si mancand semintele de Floarea Soarelui... Perikles, ca să-si asigure permanenta ca "Strateg Autokrat" a burocratizat guvernul democrat, în asa hal, încat in Atena apărura mii de noui functionari salariati. Demagogii sofisti conservau entuziasmul multimii in fiece colt de strada, nu numai in timpul adunării Ekklesiei.

In putine decenii activitatea politică ajusese să fie o meserie si ocupatie rentabilă nu numai pentru "demagogoi" sofisti, ci chiar pentru aceia care isi părăsiră ocupatiile si meseriile descoperind viata usoară si plina de distractie a nouii profesiuni: politica[4]. In locul ocupatiilor si meseriilor părăsite de cetătenii heleni, pericles, deschise portile tuturor streinilor din orient si

[4] "atenienii sunt foarte inclinati a căuta lucruri noui, cu repeziciune fac planuri ciudate si sunt hotăriti să le pună in practică... sunt indrăzneti si pe deasupra puterilor infruntă pericole chiar in contra oricarui risc... sunt diletanti si gata de a părăsi tara, deoarece se gândesc că iesind afară ar putea găsi câstiguri imediate si fără mult efort... mai ales de când "Demagogo Autokrator" aduse prizionieri din tările subjugate care se dedicau la muncile parasite de atenieni. Unii atenieni incepură să lupte pentru obtinerea noilor ocupatii permise si incurajate de Perikles: negoturile de cumparare si vanzare a sclavilor, camatari, traficanti, schimburile de monezi streine, "sicofantii" (delatorii), etc.

occident, spre saticfactia Aspasiei care avea posibilitatea să selectioneze cele mai frumoase si mai "talentate" sclave, per care le punea la dispozitia generalilor, care îl sprijineau pe "Strategos autokrator" (Perikles) si pe "demagogoi", (principali sefi ai partidului democrat), care-l secundau pe Perikles.

Politica democratică condusă de Perikles ajusese sa denigreze si calomnieze mentalitatea aristocratică traditională (calificată de "agatos", adica nobilă si bună), si să idealizeze a los "kakoi", (indivizii care apartineau vulgului). Situatia se schimba, insa, cand, se multiplicara partidele politice in asa fel, incat nimanui nu-i trecea prin cap sa-si mai amintească de partidul aristocrat, fărămitat, exilat si asesinati. Setea de imbogatire si de faimă ajunsese să orbească constiintele atenienilor în asa hal, încât după moartea lui Perikles (428 a. C.) noul "strategos autokrator", Cleon, împreună cu "demagogoi" si ceilalti sefi ai partidului democrat (popular) aspirau să introducă o "isonomia" (egalitate) radicală atât pe plan economic, material, social, cât si moral si intelectual. Tucidides, cu toată dorinta de impartialitate si obiectivitate pusă in istoria sa "Războiul Peloponesului", nu poate evita să recunoască că in timpul democratiei ateniene "curajul ireflexiv" a fost considerat în timpul democratiei ca o curajoasă adesiune la politica poporului, iar prudenta era văzută ca lasitate..."

Dupa Cleón, democratia ateniana fu condusa de pederastul Alcibíades (excroc si ateu), care detesta tot ce era "areté" y dispretuia "kalokagathia", era însa foarte bogat, si prometea sa reedifice "confederatia helena sub sefia Atenei"[5] Intr´un discurs plin de inflăcărare, în fata multimii adunate in "Ekklesia", Alcibíades promise noi

[5] Din cauza infrangerii (in razboiul cu Sparta), Atena pierduse aproape toate coloniile ("cleruchiile" din Mediterana).

cuceriri în Sicilia. Multimea îsi aminti de ambasadorii din Egesta cari aduseră din Sicilia saptezeci de talanti de argint. crezu în afirmatiile noului "strategos autokrator" in privinta enormelor bogatii si aurului in templele Siciliei. Zadarnic Nicias, un adversar politic (rămăsita a eupatrizilor) încercă să deschidă ochii multimii asupra pericolului. Cuvintele demagogului avură succes. Tinerii democrati, rudele "representantilor" reuniti în "Ekklesia", înnebuniti de entuziasm, iesiră pe strada impodobita cu statuile zeilor si mutilară statuia lui Hermes. Democratii erau convinsi ca puteau cuceri Sicilia si fara ajutorul zeilor...

Infrangerea democratilor atenieni fu complecta si umilitoare[6]. Istoricul Tucidides descrie descurajarea, demoralizarea si deprimarea guvernului si vulgului democrat cu aceste cuvinte: "membrii adunării (Ekklesia) se umplură de revoltă si indignare contra oratorilor "demagogoi", care sprijiniră idea expeditiei cu un entuziasm, ca si cum ei însisi ar fi votat..." Rezultatul imediat a fost ca vulgul recunoscu incapacitatea si nestiinta pentru a conduce destinul lui "Polis" atenian,[7] recurgand la alegerea unei "magistraturi de bătrâni". Erau zece bătrâni însărcinati să centralizeze initiativele

[6] Tucídides scrie: "Armat ateniană, stabilită in Catana se îmbarcă si navegă imediat spre Mesena, care trebuia sa fie cucerita cu ajutorul unor trădători aflati in cetate; dar complotul nu avu succes, deoarece Alcibiande fiind obligat de Adunarea poporului să părăsească functia de "Strategos autokrator", presimtind că il astepta exilul, hotarî să trădeze "Ekklesia" si pe compatrioti, si informă pe siracuzanii din Mesena, că să contribuiască la înfrangerea tovarasilor democrati atenieni... ("Razboiul din Pelopones", Cartea IV, 74, Tom III, pag. 83 (editia spaniola).

[7] Magistratura de bătrâni "se compunea din zece bătrâni care centralizau initiativele prezentate de persoanele interesate in salvarea lui "Polis" atenian. Avea scopul de a reforma, în sensul de a economisi banii cheltuiti fără scopuri nobile, si să aleagă o magistratură de întelepti în vederea hotărârilor viitoare" (Tucidides, VIII, i, T. 3, p. 222.

acelora care prezentau propuneri pentru salvarea democratiei ateniene.

"Paideia" aristocratica bazată în "megalopsychia" si in "kalokagathia" fusese sustituită de partidele politice a unei democratii menite sa cultive predicile izvorite dintr´o scara axiologica care imprastia generos toate libertătile, cu promisiunea de a introduce fericirea si imbelsugarea tuturor oamenilor, dar mai ales acelora nevoiasi si lipsiti de instructie.

Luptele politice reusiră să creeze o nouă profesiune: demagogul sofist[8]. E vorba de o "meserie" care nu avea nevoie de o instructie sau de o cultura speciala. Atat Cléon cat si Alcibíades reprezinta prototipul oratorilor improvizati, care datorita activitatii politice se imbogătiră. Cleon, fiind foarte sărac când incepu cariera politică, cand muri lasa cincizecide talanti... Burckhardt subliniază ca începând cu viata democratică Atena prinse gustul pentru tot ce era depravare, si se mândrea pentru faptul de a avea la dispozitie un vocabular si un limbaj de o nemaipomenită bogătie, mai ales pentru a exprima cele mai degradante situatii si a le descrie fără jena...

Politica a reusit sa înlocuiască Paideia in scurta domnie a demcraatilor Perikles, Cleon si Alcibiades. Luptele politice reusira să ridice la gradul de "excelentă" capacitatea de îmbogătire rapidă (sa ajungă la un "eudaimón" material). Si cu cât mai rapida si mai usoară este îmbogătirea cu atât mai mare este probabilitatea de de "a fi cunoscut", respectat, stimat si "temut". Cu atat mai mare este "hybris" -ul care este forta negativa a fiintei. Are darul de a polariza toate constealtiile care apartin

[8] Demagogul sofist e un maestru al artei de a convinge, sau de a presenta abominabilul ca un fenomen normal. Juiseaza si nu mai poate de satisfactie când, întocmai lui Arquiloco, reuseste sa-si descrie viata si fiinta sub cele mai degradante culori, amintind de faptele din copilarie si adolescenta cu lux de amanunte chiar actele de tradare comise si limbajul ireproducibil...

"umbrei", adica a "intunericului". Intruchipeaza cele mai crude si salbatice combinatii izvorite din sfera irationalului. Are mai multe interpretări, toate negative: superbia, ingamfarea, egolatria, invidia, orgoliul hemasurat, dispretul fata de aproape, sentimentul de a nu putea fi intrecut nici invins de nimeni si de nimic... Individul care sufre de "hybris" cu toate trăsăturile egoiste si de egolatrie, in fond este un invidios patologic. Intuieste fiintele pe care le considera că îi sunt superioare din cauza "pacii interioare" ("euthymia"), pe care el nu o poate obtine... In literatura helena (mai ales in Homero, Sófocles, Euripide si Esquil) indivizii care cred ca poseda toate bunurile pamantesti si sentimentul de "hybris" care-l face sa se bucure cand se gândeste la uriasele valuri de invidie a aproapelui, risca sa fie pedepsit de "Nemesis"[9], zeita care este însarcinată sa condamne tot ce se ridică in virtutea lui "hybris". Viata politica in Helas in timpul democratiei a perfectionat un stil de desprestigiere a aproapelui prin atribuirea de defecte denigrante si calomnii, numai din simpulul motiv ca apartineau unui partid rival, sau pentrucă nu se manifestau cu emfază, chiar făcând parte din aceias fractiune de partid. Pe de altă parte, cu aceias usurintă si chiar pasiune, se cultiva obiceiul (care nu este neglijat nici astazi) de a idolatriza anumiti "oameni politici" cu scopul de a conserva "flacăra vie" a credintei în "partid"[10]. Cu cat mai mare este

[9] La "Nemesis" ajută persoanele care se considerau judecate pe nedrept, sau erau nefericite din cauza nedreptatilor patimite. Intervenea pentru ca acestea sa nu cada sub jugul disperarii.

[10] "Dar idolii sunt iubiti tocmai pentrucă sunt idoli, adică sunt imagini de lucruri iubite: chiar sunt iubiti -până la un anumit grad- idolii cari reprezintă contrariul acelor buni si venerati, deoarece existenta unora este în mod dialectic unită cu aceia a celorlalti, iar diavolul face să se simtă puterea lui Dumnezeu, y îndoiala asupra diavolului amenintă credinta în Dumnezeu". (Benedetto Croce).

fanatismul intr´un partid politic cu atat mai multi tind sa faca parte pentru a se beneficia de avantagiile obtinute in baza unitatii intre membrii, si pentru a atrage partizani "fabricati pe acelas calapod"[11]. Toti urmăreau îmbogătirea rapidă si aspiratia nemarturisită de a fi invidiati[12].

Decadenta democratiei ateniene s´a simtit în mod dramatic când luptele intestine pentru cucerirea puterii si a celor mai importante functii, impreuna cu poftele de îmbogătire a "logographoi" ajunseră la un punct culminant, în preajma expeditiei lui Alexandru cel Mare, pentru ocuparea Atenei. Isocrate nu-si stăpăneste indignarea cand vorbeste de demagogi si de sofisti: "Mă mir mult de faptul că nu v´ati convins încă de un adevăr: nu exista persoane mai contrarii al binelui public si a multimii decât aceia care îsi arogă rolul si dreptul de a conduce poporul... aceia cari trăesc pe socoteala Forului si a diferitelor "adunari", si care se îmbogătesc in posturile pe care le au... cari nu fac altceva decât să asculte denunturile si să le facă, să acuze pe altii de excrocherii si să calomnieze, si chiar să inventeze intrigi si conflicte, pentru ca să aiba ocupatii si posibilitati de îmbagătire..."[13]. Chiar si Tucidide[14] nu-si poate stăpâni mânia si furia când îsi exprima oprobriul despre sefii partidelor politice, în special al partidului "popular", amintind de Cleón, Alcibiades si Hiperbolo: "Asadar uciseră pe un oarecare Hiperbolo, un atenian, un individ

[11] Xenofon, "Istoria grecilor", ("Republica Atenei"), Obras Maestras, Vol. I, Editorial Iberia, Barcelona, 1965, pag.269.

[12] Jacob Burckhardt, "Historia de la Cultura Griega", Obras Maestras, Vol. IV, p. 287, Editie spaniola, Barcelona, 1974.

[13] Isócrates, "Discursul cinci" (intitulat "social, sau de pace), Ed. Espasa Calpe, Argentina 1948, p. 148.

[14] Tucidides, "Istoria razboiului peloponez", Cartea VIII, 73, T. III, p. 293. Editie spaniola.

infam care fusese victima al ostracismului nu din cauza fricei care provoca puterea sau prestigiul lui, ci din cauza lasitătii si rusinii care apărea ca stigmat pe "polis"... Pofta de cucerire a puterii, setea de onoruri, si ardoarea, care procedând din cele mentionate, pun stăpânire pe oamenii care încep să intre in jocul rivalităților în cadrul partidelor; căci adevărul este acesta: sefii de partide din diferitele "polis" (orase), chiar dacă fiecare se servea de cele mai frumoase si alese cuvinte - egalitatea poporului in fata legilor, sau un regim moderat si cult - in timp ce pretendiau să lucreze pentru binele comun, transformau puterea publică in mijloace de îmbogătire".

Nu numai atat, ci multi ani, inainte, Herodot[15] scria cu sinceritate: "Democratia, prin conducătorii pe care-i are nu are mult succes in toate natiunile". Si recunoaste că "chiar însisi atenienii, desi îl respectau mult pe Solon, după moartea acestuia, desi jurasera in mod solemn ca vor respecta legile lăsate de Solon, isi dădură seama că nu se potriveau cu realitatea si aspiratiile ateniene". Acest lucru a contribuit ca să prefere aristocratiă, care după până la instaurarea regimului autoritar a lui Perikles

[15] Herodot, "Los nueve libros de la historia", Ed. El Ateneo, buenos Aires, 1968, III, p. 152

PAIDEIA LEGIONARA

"Si si-a realizat omul acela, coborit din munte, viata lui romaneasca, adanc, cu o frumusete si cu o autenticitate care a pus pecete pe veacul lui. Si a izbutit, zugravind pe scut un Arhanghel, dupa ingenuncheri prelungi pe lespedele bisericilor si ale temnitelor, dupa jertfe si schingiuiri. A izbutit sa stranga, cu bratele si ochii lui, vrerea tanara a Neamului, sa-i sape albie adanca si s´o lase sa curga clocotind, prin veacuri, pana azi".

IORDACHE NICOARA

"Acest om este un cerebral si sentimental totodata. Este rational si mistic. E bun si dur. Bland si implacabil, voluntar si sauv, orgolios si modest, tenace fara sa fie rigid, idealist fara sa fie utopic, vizionar al potentelor latente ale Poporului Roman. De inalta energie spirituala si de extraordinara forta fizica. Pedagog si conducator, rabdator si prudent, desi de un temperament tumultuos, liber de pofte personale, predestinat a conduce multimile. Era un organizator obsedat de imperative spirituale, in marea lui putere de dragoste pentru ceilalti oameni, pentru toate fapturile lui Dumnezeu, pentru animale si insecte, pentru culorile campului, pentru florile si

pasarile lui Dumnezeu. Nesfarsita lui bunatate fata de copii si umili. Cum credem ca niumic mare nu s´a facut in lume fara dragoste, fara indoiala ca el era cel chemat la redesteptarea Neamului Romanesc".

PUIU GARCINEANU

"Capitanul! Este o piatra de hotar; o granita. Sabie intinsa intre doua lumi. Una veche, pe care o infrunta cu barbatie, distrugand-o; alta noua, pe care o creaza. ii da viata, o chiama la lumina. Figura lui in cuprinsul miscarii nationale, dela razboiu incoace, apare ca o LINIE DE FOC, in jurul careia se rotesc toate evenimentele mari. El a fost conducatorul si animatorul. Todeauna pe pozitia cea mai inalta a frontului de lupta, plin de credinta si hotarire, niciodata sovaelnic sau fugind de raspundere... Predestinat la jertfe a trait intens si sbuciumat. Existenta lui a fost plina de fapte si pandita de primejdii. A atins culmi, cum rar i-a fost dat cuiva sa doreasca, si a coborit adancuri, din care numai puterea lui Dumnezeu, in care credea asa de tare, l-a scapat... A mers de mana cu vremea, primind cu zambetul pe buze si batjocurile si laudele.

Iubitor al luptei, vitejiei i-a inchinat tot rostul. S´a dat tot Miscarii, dar el n´a cerut nimic! Il doreau dusmanii rapus si el tot mai tare s´a inaltat! CAPITANUL: Gand, hotarire, actiune, vitejie, viata!

ION BANEA

"Sa ne unim cu totiii, bărbati si femei, să ne croim nouă si neamului nostru altă soartă. Se apropie ceasul de înviere si mântuire romaneasca. Cel ce va crede, cel ce va lupta si suferi, va fi rasplatit si binecuvantat de neamul acesta. Vremuri noi bat la portile noastre. O lume cu sufletul sterp si uscat, moare si alta se naste: a acelora cu sufletul plin de credinta noua, fiecare isi va avea locul său, nu dupa scoala, nu dupa inteligenta, nu dupa stiinta, ci in primul rand dupa credinta sa si dupa caracterul sau"... "In sate, cand cantam sau vorbeam oamenilor simteam ca pătrund in acele adăncuri sufletesti nedefinite, acolo unde politicienii, cu problemele lor de împrumut, nu putusera sa pogoare. Aici, IN ACESTE ADANCURI, AM INFIPT RADACINILE MISCARII LEGIONARE. Ele nu vor mai putea fi scoase de nimeni... Acea ce odinioara era zăcământ instinctiv al neamului, in aceste momente se reflecteaza in constiinte, CREIND O STARE DE UNANIMA ILUMINATIE, intalnita numai in marile experiente religioase. Aceasta stare de drept s´ar putea numi: o stare de ECUMENICITATE NATIONALA" (PL; p. 334, 365m 367).

CAPITANUL

Educatia legionara facuta in cuib, in taberele de munca, in marsuri, in scolile de cadre, in temnite, si lagare, este intarita si imbogatita cu "momentele tacerii", si a "legii tacerii" (care se practicau atat in Fratiile de Cruce cat si in viata cuiburilor). Tacerea ajuta la intalnirea cu pacea care prilejuieste intelegerea de sine.

In anul 1935, cand aparu "Pentru Legionari" ne-a impresionat adanc pagina in care Capitanul ne ilumina intimitatea pentru a avea apoi curajul de ne descoperi penumbrele si umbrele. Afirma ca pentru a birui dusmanii patati de pacate si inmoralism, "trebuie sa ne starpim intai propriile noastre pacate" ...dar pana sa ne ocupam de defectele neamului - continua Capitanul- sa ne ocupam de propriile noastră pacate"[1]. En realidad, aceasta era lupta cea mai grea care se dadea atunci si acum (si mai incolo...): lupta impotriva egoismului si a egolatriei. Daca individul s´ar decide sa diminueze uriasa dragoste de sine, in mod magic - aproape - ar reusi sa se apropie cu mai multa intelegere si afectiune de aproape... Acest lucru, aceasta lupta o poate da numai acela care e constient de beneficiile spirituale pe care le obtine.

Cred ca unul din sfaturile mai inaltatoare si mai nobile pe care ni le-a recomandat Capitanul a fost acesta: in tacere sa dam uriasa lupta impotriva egoismului si a ambitiilor desarte... Impotriva desărtăciunii, sau "gloriei desarte". Contra aceia ce sfant Bernard de Clairvaux numea: "Superbia est appetitus propriae excellentiae"[2] iar Radu Gyr o descria in sonetul "Desartaciune":

[1] "Tineam sedinte ore integri si fiecare spunea celuilalt defectele pe care le-a observat. Si cautam sa facem sfortari pentru a ni le indrepta. Era o problema delicata caci asa e facut omul: nu-si asculta cu inima usoara propiile defecte"... (P. L. p194)

"Desartaciune, mare jupaneasa,
Iti slugarim, incovoiati din sale,
pentr´un suras si-un sfarc de bici mai moale,
sau pentr´un blid de fiere ticaloasa.

Ne caciulim, argati ai curtii tale,
pupandu-ti, ploconiti pe langa masa,
ciubotele si poala de matasa
si mana cu bratari si cu opale.

"Si cand, cucoana cruda si fudula,
razand ne-alungi din curtea ta desarta
c´un pumn de lacrimi plata de caciula,

Ingenunchiem in pulbere, la poarta
si lacomi de robie nesatula,
cersim din nou garbaciul ce nu iarta."

Educatia legionara este asemanatoare cu "Paideia" aristocratiei spirituale din Atena secolelor 1100-400 a.c.. Superioritatea legionarismului asupra "Paideiei" se revelează în caracterul profund crestinesc si in aspectul anagogic. Aristocratia atenianã nu s´ar fi corupt, daca nu ar fi degenerat în secolul cinci a.c., si nu s´ar fi lasat influentati[3] de viata plina de frivolitati si destrăbălări

[2] Sfântul Bernard continuă: "Haec in species duas dividitur, in caecam et vanam superbiam. Quae quidem et allis nominibus appellari possunt "contumatia et vanitas, quarum prior intteligentiae, posterium voluntatis vitium est".

[3] In circularile trimise, Capitanul sublinia mereu faptul ca: "legionarii trebuie sa fie elemente corecte in viata publica si particulara... Vor avea tot timpul si pretutindeni o tinuta de inalta demntate; o sobrietate desobita in toate manifestarile, chiar si cele mai intime (la masa, in grupuri, in familie)... Se vor obisnui cu o "viata aspra, severa, austera, "pentruca acesta este drumul inaltarii". "Comoditatile, imbuibare luxurile, frivolitatea, indica drumul decaderii natiunilor"... (Circulari, p. 166).

impuse de libertatile pretinse si practicate pe scara întinsă de democrati, la îndemnul sofistilor demagogi. Aristocratia spiritului introdusă de Corneliu Zelea Codreanu si Mota, este superioară "Paideiei" si pentru faptul de a considera martiriul ca o conditie irevocabila pentru autenticitatea trăirilor.

Acceptarea senina a suferintei si a mortii este una din conditiile fundamentale pentru ca un român să se considere ca face parte din Legiune, iar in mod paralel legionarii trebuie să se obisnuiască cu o "viată aspră" si să se "oblige" a fi severi cu ei insisi in toate privintele, începând de la tinuta si gesturi" (P. Leg. p. 362).

Legionarii nu se dau inlaturi de la primejdii, greutati si pericole, deoarece stiu ca acestea îi permit să urce "drumul înaltarii". Evită si combat luxurile, comoditatile, imbuibarea, destrăbălarile, si tot ce ar putea duce spre decăderea spirituală. Intro scoala de sobrietate, seriozitate sî austeritate se va forma "noul cavaler", noul tip de roman, legionarul! "Pentru a fi biruitori, trebue să incepem prin a ne birui pe noi. A ne birui, infrangand in noi orice dorinta, orice veleitati desarte, ORICE POFTA DE MARIRE, ORICE INTERESE PERSONALE" (Circulari, p. 218/19).

Paideia helenă a decăzut si s´a degradat cand a acceptat sa intre in jocul democratiei, adica a asistat complacuta la degradarea valorilor spirituale si morale numai ca să întarzie victoria partidelor politice insufletite de sofisti, "demagogoi" si "logographoi". Ofensiva grupului simist PENTRU A POLITICIANIZA legionarismul este un semn de încercare a degradarii esentelor. Se sprijină pe enorma autoritate morala si pe cutremuratoarele jertfe ale Căpitanului, Mota, Marin, si a miilor de legionari pretinzand si bazându-se pe uriasul prestigiu a elitei legionare să edifice o castă de

politicieni[4]: Iata ce spune Capitanul: "Din aceasta mare lupta legionara va iesi o noua aristocratie românească. In cariera ei nu se va pune baza nici pe bani, nici pe avere, nici pe haine, ci pe calitatile sufletesti, pe virtute: VA FI O ARISTOCRATIE A VIRTUTII... Deci, in ultimă analiză, problema care se pune azi poporului roman si de care depind toate celelalte, este înlocuirea acestei elite, cu o elită natională, avand ca baza: virtutea, iubirea si jertfa pentru tară, dreptatea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mi jloacele loiale si ONOREA. (PL, p. 391)... Cine fixează pe fiecare la locul sau in cadrul elitei si cine cantareste pe fiecare? Cine constata selectiunea si dă consacrarea membrilor elitei noui? Răspund: elita precedenta. Aceasta nu alege, nu numeste, ci CONSACRA pe fiecare la locul pe care s´a ridicat singur prin capacitatea si valoarea lui morală. Consacrarea o face seful elitei consultându-si elita. Deci o ELITA NATIONALA, trebue sa aibă grija de a-i lăsa o elită mostenitoare. O elita înlocuitare. Dar nu bazată pe principiul eredităţii sociale aplicat cu cea mai mare strictete... Principiul eredităţii nu este suficient în sine. După principiul selectiunii sociale, primenita necontenit cu elementele din adăncurile natiei, o elită se pastrează totdeauna viguroasa. Farsă istorica a fost aceea că acolo unde s´a creiat o elita bazată pe principiul slectiunii aceasta a părăsit de a doua zi principiul care i-a dat nastere, inlocuindu-l cu principiul eredităţii si consacrând sistemul nedrept si condamnat al privilegiilor din nastere. Ca o protestare împotriva acestor greseli, pentru inlăturarea unei elite degenerate si pentru abolirea privilegiilor din nastere, s´a născut democratia. Părăsind principiul selectiunii a dus la o

[4] "Pentru Legionari", p. 392.

elita falsa si degenerată, iar aceasta a dus la rătăcirea democratiei... Dar dacă o natiune nu are o adevarată elita, prin care s´o poata fixa pe a doua? Răspund printr´o singura frază, care cuprinde un adevar indiscutabil... In cazul acesta elita se naste din rasboiul cu elita degenerată sau falsa. Tot pe principiul selectiunii"[5].

Activitatile politice (democratice) se desfasoară în baza convingerilor ideologice, cari in mod fortat se însotesc de complicata constelatie de sentimente si emotii. Agitatiile de tip emotional, în situatie de competitii, termină prin izbucniri de mânie, insotite de ură, tot felul de resentimente si obsesiuni (cu idei fixe de răzbunare sau anichilare a adversarului ocazional). Individul, transformat in "homo politicus", în vâltoare activităților de agresiune si aparare cu "adversarii", chiar dacă apartine unui nivel de instructie universitară si se dedica profesiunii cu tenacitate si seriozitate, cu timpul simteste că activitatea intelectivă îi este scurmată si impestritată cu gânduri, idei si intentii care nu-i apartinură înainte de a se "politicianiza". Viata lui mintala o simte bântuita de ciudate furtuni si, uneori, potopuri cari obisnuiesc sa-l sgudue dând nastere la gânduri nastrusnice si nesăbuite. Isi da seama poate cu o dureroasa surpriză - ca interioritate îi este vizitată in mod surprinzator de unele ambitii (cu totul noui), care mai de care, mai năstrusnice.

Nu-si dă seama cum si cand a apărut -asa din senin- dorinta de a fi mai "admirat"... Ceva mai mult! Poate că nici nu-i trece prin cap să definiască acest nou "sentiment" sau ciudata "stare afectiva" care începe sa centralizeze tot mai mult interesul, curiozitatea si

[5] "Pentru Legionari", p. 392/3)

dorintele in pofta de a cuceri noui obiective pentru a fi admirat mai mult si invidiat tot mai mult... Poate că, asa cineva, (sotia, fratele, tatăl sau prietenul) fără să vrea, intr´o conversatie banală îi aruncă "vorba": "nu fi atat de arogant!"[6] Abia atunci se cutremura, deoarece trebuie să recunoasca că are "o umbră", sau ca a devenit o umbra...

Constiinta existentei "umbrei"[7] nu l-ar deranja prea mult pe arogant, deoarece o considera "pozitiva", adica "prietena" si "bună insotitoare", ceeace il stinghereste este faptul ca cineva l-ar putea "descoperi" si cu aceasta

[6] Figura arogantului exista pretutindeni. Nu are nationalitate, nici profesiune definita, nici etate... Arogantul nu-i constient de usurinta cu care e "descoperit" de mediul in care traeste, deoarece este convins ca-l "poate insela", adica poate simula. E convins ca din cauza calitatilor superioare si a insusirilor innascute capacitatea lui de a simula si insela intrece cu mult persoanele care il inconjoara. Arogantul se insoteste mereu de invidie si vanitate.
Aroganta mai are un "ingredient": e vorba de LACOMIE. E nesatios de laude si de admiratiile ambiantei. VANITATEA nu-i permite sa recunoasca calitatile ALTORA. Sufera cand e obligat sa sublinieze meritele egalilor. Cand aminteste succele inferiorilor o face cu evidenta atitudine de "generozitate"...

[7] In secolele VI si V a. C., se identifica "Hybris" cu superbia, îngamfarea, egolatría deliriul grandoarei, iar după ce Perikles reusi sa invingă ultimele rezistente a aristocratiei, acordând numeroase drepturi si privilegii vulgului, acesta, în dorinta de a se asemăna in totul cu fosta elită, incurajat de "logographoi" (scriitori de discursuri contratati) si "demagogoi" începu să exteriorizeze "hybrisul" atat in "agora", cat si in ekklesia, areopag, si celelalte locuri de adunare. Tucidides, in monumentala sa "Istorie a raboiului cu Sparta", ne descrie un cutremurator exemplu de gradul de "hybris" care se instăpâni pe expeditia militară si marina "democrată" -ateniana cand ajunse în fata portului insulei Melo, si dădu ultimatum-ul: "acceptati sa fiti vasalii nostrii sau vă nimicim"! Trimisii micei garnizoane (nu avea mai mult de o mie de soldati) cerură ca să fie recunoscuti ca "neutrii". "Hybris" -ul flotei "democratice" se manifestá cu un răspuns de care însusi inteleptul Tucidides trebuie să se fi cutremurat de oroare si scârbă: "Nu, deoarece dusmania voastra nu ne pagubeste nici nu ne pericliteaza atat de mult cum s´ar intampla daca ati fi prietenii nostrii..." (Tucidide, "Historia de la guerra del Peloponeso", Biblioteca Clasica, Madrid, 1967, Tomo II, Libro V, 95, pag. 347).

nu ar mai putea justifica superbia. Oricine si-ar putea da seama că superbia este o simplă mască care ascunde atitudini si fapte irelevante. Frica de a nu reusi să se mentină in permanenta simulatie si faptul că adversarii politici ar castiga teren demostrând că trăieste pe baza fictiunilor, îi produce angustia vinovatului pe cale să fie descoperit si ironizat sau luat în bătaie de joc.

Politicianul are nevoie de un anturaj care sa-i dea "siguranță", adică sa-l sprijine cu aprobarea si -mai ales cu admiratia. Nesiguranta si înfricosarea care se înstăpânesc cu nespusa usurintă în intimitate din cauza lipsei de trăiri spirituale, incearcă să le atenueze cu o pletorică activitate bazată in constante interactiuni cu "prietenii", admiratori, partinici, sau adepti, cărora le insufla incredere si curaj. Iar cand observă că pierde multi camarazi, (cum s´a intamplat cu Horia Sima dupa rusinosul adulter, din 1952, unde l-au parasit optzeci la suta din legionari), reuseste să mentină mica unitate care-l mai urma printr´un "slogan" improvizat în ardoarea discursului (după ce află de nouii camarazi care-l părăsira): "Cu cât vom fi mai putini, cu atât mai tari!" Evident, se simtia foarte sprijinit de câtiva camarazi din Franta. Conta mult pe Bradescu, care edita o mică revistă lunară si - paralel - conducea "garnizoana" Paris (care conta cam cu 20 de membrii). Brădescu scrisese si câteva brosuri cu continut legionar iar Sima, cred că-l considera un fel de "delfin". In una din călătoriile făcute pentru a da conferinte, m´am oprit la Paris. Sima îmi recomandă să iau parte la o sedinta a cuibului legionar din Paris. Brădescu, încantat, m´a invitat cred într´o Sâmbătă după masă. Erau cam 8-9 membrii intre 20 si 40 de ani. Asteptam să asist la o "sedinta" model, in virtutea informatiilor primite dela Sima.

Dat fiind că în una din brosurile scrise de Bradescu

acesta analiza importanta educatiei legionare în cuib, eram curios să constat gradul si esenta educatiei pe care reusise Bradescu să introducă in membrii cuibului "model".

Sedinta fu deschisă după cel mai ortodox model căpitanesc: la strigătul de "camarazi" toti ne ridicarăm in picioare, in pozitie de drepti. Cu bratul întins am repetat: "Sa ne rugam lui Dumnezeu!", etc. etc. După jurământ, Bradescu dadu cateva vesti si informatii primite del Comandantul Sima.

Surpriza veni dupa aceste informatii. Bradescu dădu cuvantul unui membru al cuibului care analiză un articol dintr´o revistă franceza. Alt membru comentă contintul revistei "totalité", apoi se trecu la dezbaterea situatiei politice din Franta si din lume. Sedinta se inchise după exact o ora de "dezbateri" de politica internationala", fără cântece si fără nici o dezbatere asupra temelor de educatie legionară si de analiza a unui continut, cât de scurt, a cărtilor de căpătaiu: Pentru Legionari, Circulari, etc. etc.. Sedinta "model" a grupului simist din Paris mi-a făcut impresia ca era o parodie. In nici un moment nu s´a incercat măcar să se abordeze o problemă de natură spirituală de educatie legionară, filozofică sau religioasă![8].

Metodología educatiei intrebuintată de Sima se baza mai curand pe "dialog", adică contactul personal. Numai când era vorba de reuniunile dela Majadahonda le vorbea camarazilor, fără să ajungă la "dezbateri". Era obisnuit cu "discursul" în fata auditoriului, sau conversatia "între patru ochi".

Conversatia dela "om la om" se baza - în general - în

[8] Mi-a atras atentia faptul ca Bradescu, care isi inoculase o buna portiune de "Hybris" de la Comandantul Sima, nici nu a schitat o incercare macar de a comenta rezultatul "sedintei model".

"iscodire". După chestiunile generale, Sima trecea la cele "personale". Asculta cu mult interes "ce spuneau" altii despre el, si ce păreri avea interlocutorul ocazional de "alti" membrii, sau de situatii specifice.

Avea un dar special de a inocula subordinatului credinta că acesta era foarte important în Miscare si, ca eventual, era mai important decăt îsi inchipuia el însusi sau decăt era considerat între ceilalti camarazi. Ii asigura că "făceau parte din cercul cel mai străns legat cu dânsul... Acestia, involuntar, transmiteau celorlalti aceias senzatie ca făcând parte din vointa si indiscutibila încredere a Comandantului[9].

Una dintre ideile "cheie", transmise camarazilor din Germania (in parte prin Petrascu, in parte prin sefii de cuiburi care luau contact periodic cu Sima) era importanta "eroismului de durată". Această virtute pe care Căpitanul si Gh. Gh. Istrate ne-o inculcase cu multi ani înainte, pentru a nu ne descuraja când ne amenintau dusmanii cu prigoane si arestari, Comandantul Sima o transformă schimbându-i semnificatia: eroism de durata[10] era "capacitatea de a-l asculta mereu pe Sef, adica pe Sima, si a nu se descuraja, ci a-l urma mereu...

Numerosii ani in exil si activitatile stereotipate ale fiecaruia dintre camarazi, au usurat oarecum inocularea in intimitatea anumitor camarazi unele scheme de gândire cari au sădit in organismul psiho-mintal

[9] Am avul ceste impresii in conversatiile si contactele cu Tavi Rosu, Lica Popovici, Borobaru, Stoicanescu, Ilie Olteanu, Bradescu, Tr. Popescu, Chioreanu, Gh. Costea, Verca, etc..

[10] Intr´o seara, la Rostock, la o întrunire cu camarazii cuibului care-l conduceam, [Leonties, Rachmistriuc (Dr. Ronnett), Neaga, Zus, Antonovici, Hoinic, Stratescu] unul dintre camarazi, cand veni vorba de tema "eroismului de durata" afirma: "Aceia ce facem noi aici nu este nici luptă, nici jertfa... Nu-i nici un eroism să ai o viată regulată: muncim, mancăm, dormim... Căpitanul ne vorbeste de alt "eroism de durată"...

obisnuinte de caracter denigrant. Personalitatea trufasă, arogantă si auto-suficientă a Comandantului Sima - în mod involuntar, probabil -, a reusit să molipsiască pe colaboratorii mai intimi, chiar dacă acestia nu si-au dat seama că-si însusesc fără voie o doză de "hybris" care le desfigurează personalitatea.

Caracterul superb, îngamfat si arogant al Comandantului s´a evidentiat - mai accentuat poate pentru întaia oară - cam in jurul anilor 1949-1952[11]. Evenimentul mi-a fost relatat de ing. A. Răută si confirmat putin mai tarziu de George Uscătescu. Sima aflase ca Mircea Eliade trebuia să plece la Paris si în alte orase occidentale pentru a da conferinte. Stiind că Răută era prieten, l-a rugat sa-i aranjeze o întâlnire pentru a discuta o chestiune de mare importanta pentru români. Mircea Eliade acceptă, si amână alte obligatii pentru a merge la întâlnire. Răută îl insoti pe Eliade până la locul stabilit pentru întalnire. Mare i-a fost surpriza când la locul de întalnire, Sima stătea de vorba în mod agitat cu un camarad din Germania. Răută ceru scuze lui Eliade si se apropie de Comandat pentru a-i comunica că mult asteptatul profesor si avant sosise. Sima se apropiă si-i sopti: "Spunei să astepte deoarece Presedintele Consiliului de Ministrii de la Viena" îl va primi când termină cu cam.X![12].

[11] Nu-mi amintesc data exacta. Rauta mi-a relatat faptul pentru a-si justifica indepartarea de Sima, odata in Madrid, cu ocazia unei conferinte pe care am tinuto in Institutul de Psihologie Aplicata a Universitatii Centrale. De cate ori aveam ocazia, incercam sa contribuiesc la unitate tuturor legionarilor. Rauta insa, se pare ca mai avea si alte motive de distantare de Comandantul Sima.

[12] "Superbia est appetitus propriae excellentiae. Haec in species duas dividitur, in caecam et vanam superbiam. Quae quidem et allis nominibus appellari possunt contumatia et vanitas, quarum prior intelligentiae, posterium voluntatis vitium est". (Sfantul Bernardo de Clairvaux).

Situatia penibilă pentru Răută fu atăt de evidentă încăt Mircea Eliade îl linisti spunându-i că mai are ceva timp, desi avionul pleca la o anumită oră si nu-l putea astepta... Totusi lumea legionara care il stima si iubea pe Mircea Eliade se solidariză cu gestul de întelegere a savantului si, in acelas timp il dispretui pe Comandantul Sima.

Influenta nelegionară exercitată de Comandantul Sima în inimile legionare s´a constatat în mod special în comportamentul "politic" a colaboratorilor, mai de seama[13]. In multe manifestari verbale (si unele scrise) Comandantul Sima a subliniat nevoia unei stricte discipline evitand sa sublinieze ca aceasta este si trebuie sa izbucneasca din dragoste si prietenie[14]. Credea ca simplele izbucniri de manifestari de aparentă bucurie pe care le arăta când il vizitau subalternii erau suficiente pentru ca impresia lăsată să aiba pecetea nestearsa a permanentului. Shelley credea ca corpurile distantate se puteau uni in mod intim cu sufletele imprastiate permitand creativitatea[15] si in acest fel se ajunge la compenetratia sufletelor: un suflet înlăuntrul altui suflet, si manifestă aceasta ideie in aceste versuri:

> "And every motion, odour, beam, and tone,
> With that deep music is in unison;
> Which is a soul whithin the soul - they seem
> like echoes of an antenatal dream".

[13] Ma refer, in primul rand, la "sefii de regiuni" (Franta, Germania, Spania, SUA, Canada, America de Sud, Australia)

[14] Atat in "Pentru Legionari", cat si in "Circulari", Carticica Sefului de Cuib, si in "Cartea Fratiilor de Cruce" se subliniaza importanta prieteniei intre legionari, camaraderia se bazeaza in primul rand pe prietenie, caldura sufelteasca... De altfel nu ar exista camaraderia nici "Momentul Prieteniei"...

[15] Aceasta teorie sau "viziune" o numeste Shelley "Epypsychidion" (care ar însemna "lumea ca compenetratie").

In conversatiile de ton amabil si prietenesc cu intimii colaboratori Comandantul Sima reusea sa se filtreze in intimitatea lor, ajungând să strecoare in atitudinile lor mintale si în ideile lor avantajul de a detecta convenienta de se impune si a domina pe subalterni sau persoanele neincadrate, prin atitudini de autosuficienta si, in anumite ocazii, chiar de arogantă ("Hybris"), si, in acelas timp, obiceiul de a nu renunta la iscusinta de strecurare a adulării si flatării servile. F. Bradescu in mica revista "Polemica" încercă să precizeze si să sublinieze mereu punctele de vedera a lui Sima, voind sa reprezinte "aripa dreapta" a Miscării simiste. Intr´unul din numerele "Polemicei" il atacă pe Mihai, fostul rege. Sima se supără Ceilalti doi "aghiotanti" din Paris, intervenira, iar Brădescu se văzu obligat să rectifice atitudinea si să recunoască "gaffe". In "rectificare" Bradescu recunoscu gresala, scuzându-se în mod servíl în fata lectorilor.[16]

Pe Sima îl interesa aspectul polític, in primul rând. "Proectul Politic" a Comandantului era să se întoarcă biruitor cu regele Mihai. Nu interesa faptul că acest rege era un simplu demagog, ca si întreg aparatul politicianist care îl inconjura. Ideea fixa era: să fie din nou Presedintele Consiliului de Ministrii si să instaureze nu regim semi-legionar si semi-simist cu cei 25% de camarazi cari il urmară după dezastrul inmoralitatii comise, chiar în contra Miscării Legionare rămase credinciasă Căpitanului si martirilor!

Ambitia, superbia si nemăsurata poftă de a cuceri puterea prin lupte politice le-a transmis si Sefilor de

[16] Legionarii care-si amintesc de timpurile de glorie legionara (mai ales 1935-38) si de inalta linie morala care caracteriza scrisul legionar (Ziare, reviste, carti), nu pot sa evite comparatiile. Nici un Mota, Banea, Marin, Garciuneanu, Nae Ionescu, Braileanu, etc. etc., etc. nu ar fi putut ajunge in situatia "delfinului" Faust Bradescu.

regiuni, împreună cu "Epihairekakia" (adica bucuria si fericirea simtita de omul "hybrid" când asistă la durerea, suferinta si pierderile ireparabile ale aproapelui). Voi cita unul din numeroasele exemple de desfigurare sufletească suferită de un camarad[17] in Germania, istorisită de fostul FDC-ist si camarad de lagăr la Rostock si Buchenwald. E vorba de camaradul A. Negoescu, un tânăr (in acea vreme 1941-1945) inteligent, foarte muncitor si de inaltă tinuta morală. După razboiu plecă in Australia, si datorită inteligentii si calităților înnăscute ajunsese la o pozitie socială si economică ridicată. Cartea "O jumatate de veac (1941-1991)" contine amintirile evenimentelor trăite în lumea legionară si nelegionară. Câteva pagini înainte am citat nu dramatic eveniment istoric petrecut acum două mii patrusute si ceva de ani, in insula Melo (marea Egee). Tucidides subliniaza atitudinea si raspunsul "strategului" al marinei de război ateniene, dat trimisului micei garnizoane a insulei Melo, in care se vedea con meridiană claritate aroganta, "Hybris" –ul, vointa evidentă de a umili pe cel slab (pus in imposibilitate de a se apara) si, mai ales, "juisarea", sau plăcerea morbidă ce o simti când il biciui cu nemaipomenită cruzine răspunsul dat solului micei insule Melo: "Nu acceptam neutralitatea nici prietenia voastra, deoarece dusmania voastra nu ne pagubeste ni

[17] "La Rostock, Gudi, Chircu si Huleva, erau cam singurii dintre Macedoneni ramasi in tabara lui Sima si relatiile sale cu ei au fost mereu amicala. Din acest MOTIV AM VRUT SI DE DATA ASTA SA MA OPRESC SA=I ZIC BUNA ZIAU. Fara sa stiu ca vremea il transformarse si pe el, l-am salutat prieteneste, darel tăia mai departe niste ceapă pe un tocator si nici nu a răspuns la salutarea mea. Am văzut imediat că ceva se întâmplase cu el fără să-mi pot explica ce putea sa fie... i-am zis: "Mai Chircule, se vede treaba că asa aî învătat în restaurantele legionare, să tai ceapa fără s´o cureti si acu vrei să introduci obiceiul si la Nemti... "A. NEGOESCU: "O jumatate de Veac", 263 pagini, pag. 157.

nu ne pericliteaza ATAT DE MULT CUM S´AR INTAMPLA DACA ATI FI PRIETENII NOSTRII!" Dupa care urma anichilarea totala a populatiei masculine (cu exeptia copiilor pana la 13 ani, si vinderea femeilor ca sclave.

Si acum peripetia lui Negoescu: "...m´am dus sa-l vad pe Suga. Cand am sunat la apartamentul cu numele lui, a apărut o doamnă. Presupunând ca era sotia lui, i-am spus cine eram si că voiam să-i zic "Bună ziua". M´a poftit înlăuntru, unde cetateanul Suga stăteă la masă. L-am salutat ca pe un cunoscut vechi, dar el s´a uitat la mine fără să se scoale SAU SA INTINDA MANA[18]. Vazand asa ceva, dar neputând să-mi explic atitudinea lui, m´am scuzat de întrerupere si le-am întors spatele, îndreptându-ma spre use. Deabia la Freiburg am aflat de la Mitica Popa de cauza schimbarii: HORIA SIMA îl numise reprezentantul lui in Germania. Astfel stia precis de atitudinea mea si mă considera dusman. Exact cum fusese Chircu la Obersdorf"[19].

Frapanta asemănare exista numai intre fenomenul psiho-mintal trăit de "strategos ul" flotei ateniene si Dr. Suga, seful politicei simiste din Germania: in ambele cazuri "Hybris" -ul reusi sa desfigureze nu numai bunul simt, ci intreaga viată afectivă, cu consecintele imediate a degenerarii scării axiologice. Era vorba de un fel de

[18] Atat Suga cat si Negoescu (si autorul acestor randuri) fura internati in lagarul de munca din Rostock (din Martie 1941 pana in Decembrie 1942, iar incepand cu aceasta data am fost internati la Buchenwald, pana in Sept. 1945)

[19] Episodul "Chircu" l-am mentionat in pagina anterioara. Luasem cunostinta si de alte dureroase cazuri care avură loc si in Statele Unite, Franta si Spania. Represintă însa, dramatice exceptii de desfigurare a intimitătii a acelor camarazi, cari, orbiti de pasiunile politice (promitătoare de glorie si succese) uitaseră de toata educatia legionara, de legile onoarei, cinstei, integritatii morale, demnitătii, corectitudinii, austeritatea, camaraderia si dragostea legionara.

"Epipsychidion", adica de infiltrarea "umbrei" Jung-iene in "celalalt", transmitand, insa- in loc de creativitate -veninul "hybris-ului"- cu insolenta, neobrazare, cruzime mintală si plăcere morbidă de a-l vedea pe celalalt învins, îngenunchiat, umilit si simtind un profund dispret, amestecat cu o bucurie imensă la gândul că suferinta si durerea celuilalt nu au frontieră ("epihairekakia" lui Aristoteles).

Un trist si dramatic caz de "politicianizare" (sau: "politicanizare") s´a intamplat in Barcelona (Spania), acum vreo 25-27 de ani. In Buenos Aires trăia un camarad muncitor, mecanic, fost sef a unui sector al Corpului Muncitoresc Legionar: Nicolai Teban. In ultimele luni se imbolnăvise si cum locuia singur intr´o căsută mică de două camere, intr´un cartier îndepărtat de centru, aproape zilnic il vizita d-na Silvana Rosu, văduva după Instr. Leg. Ionel Rosu, care murise cu putini ani înainte în Buenos Aires si care fusese model de conduită legionară în toate aspectele. Doamna Rosu rămase văduva cu doi copii: un tanar de vreo 14 ani si o fetita de vreo 9-10 ani. Muncea din greu. Nu aveau nici o avere. Imbolnăvirea camaradului Nicolae Teban complica si mai mult situatia familiei Rosu. Totusi D-na Silvana îi ducea mâncare si medicamentele necesara cam odată la două zile. La moartea lui Teban d-na Rosu îmi ceru ajutor. Nu stia ce să facă si cum să se descurce. Impreuna cu un cunoscut avocat -dupa înmormantare - am reusit să descoperim testamentul lui Teban, care îi lăsa căsuta d-nei Silvana Rosu.

Cum Teban era unul din cei mai apropiati legionari ai Comandantului (nevoind să se desparta de acesta desi îl admira si stima pe Andrei Costin) i-am scris lui Sima comunicându-i situatia "mostenirii" lăsate (cred că, vândută casa si strungul, ajungea cam la vreo 12.000 de dolari). Unica mostenitoare era d-na Silvana Rosu si copii

ei. Aceasta însa refuza banii si ii daruí Miscarii Legionare, deoarece asa ar fi facut si sotul ei, Ionel Rosu...! Comandantul Sima imi scrise ca trebuia sa-i rămână si ei ceva, iar partea cea mai mare din bani - după onorariile avocatului - să-i trimit în Spania, dar nu la Madrid, unde era sediul si secretarul general Gh. Costea ci la Barcelona, unde traia un camarad N. R., însarcinat sa supravegheze tiparirea amintirilor lui Sima (si care facea putin si pe "casierul"). Am executat ordinul.

Cam la vreo patru-cinci luni de la trista pierdere a lui Nicolae Teban, d-na Silvana Rosu, împreuna cu fiica îmi comunica dorinta de a pleca in Spania pentru a cerceta posibilitatea de a se stabili acolo. I-am dat adresa unde locuia Ghita Costea in Madrid (specificandu-i ca se putea întâlni si cu Comandantul Sima) si cealalta adresă din Barcelona, unde eram convins ca camaradul N. R. o va sfătui si ajuta. D-na Rosu s´a întors deceptionata. A plecat direct la Barcelona cu fica dar "camaradul" N. R. a refuzat s´o sfatuiasca si să-si piardă timpul"...

I-am scris imediat Comandantului Sima, cu multa durere, cerându-i sa ia măsuri si să-i scrie o scrisoare de scuze d-nei Silvana Rosu, deoarece purtarea lui N. R. fusese revoltatoare, mai ales cunoscand cine era d-na Silvana, si gestul ei nobil de a dărui Miscarii toti banii mosteniti de la Teban.

Mi-am imaginat scena întâlnirii d-nei Rosu cu N. R., la Barcelona: cum aceasta îi explica că murind sotul in Argentina ea nu mai avea ce face (era italiancă) si voia să se stabilească în Spania. N. R. o privea absent. Cu un surăs fortat pe buze îi răspunse scurt că el nu are nici o posibilitate de a-i da ajutor, deoarece lucrează mult... Nu are legături... E foarte ocupat... Mi-am închipuit si fata deceptionată a văduvei lui Ionel Rosu... I-am explicat

că nu putea pretinde de la un simplu membru a Miscării o atitudine si purtare de legionar (N. R. nu fusese legionar nici în tară nici in Spania. Intrase in cercul Comandantului Sima abia prin 1953-54, fără să fi depus jurământul de legionar.). Totusi, deceptia ei mă durea profund. Si acum, cand scriu aceste randuri ma cutremur de revoltă si scârbă când mă gândesc la actul de "neomenie" si de cruzime mintală a unui individ care se mândria spunând ca era "colaboratorul" la tiparirea "Amintirilor" lui Sima si chiar "prietenul" lui intim..., nefiind în stare să trateze văduva unui Instructor Legionar care venea de la 6.000 kilometrii departare cu o elementala politete si bună vointă...[20]

Sigur, acest N. R. nu era singurul vinovat. Contactul des cu Sima si admiratia infinită pe care o avea fată de acesta, a contribuit la un fenomen de identificare al aspectului "hybrid", si de senzatie de "atotputernicie", de "sef". Figura "pater" simista s´a transpus în sufletul discipolului însetat si ahtiat de a putea experimenta senzatia superbiei si îngâmfării în prezenta unei persoane în stare de necesitate...

Si totusi au existat cateva trăiri cu Comandantul Sima, in cari mi s´a părut că isi reamintea de timpurile cand isi exercita functia de ca sef al regiunii Banat (1937-38). La Madrid, în timp ce stăteam de vorbă la sediu, Ghita Costea (secretarul Miscarii si redactorul revistei "Tara si Exilul") intră în camera unde stateam si-l întreba dacă convenea să-i predea lui Mircea Rachmistriuc (Michael E. Ronnett) apartamentul care-i apartinea si care servea în acel moment de sediul Miscarii. Sima, ramase putin socat -cred- de faptul ca trebuia să ia o

[20] Am aflat ca acest individ traieste acum in tara si "colaboreaza" la o revista condusa de simisti.

decizie în prezenta mea. Mă privi si mă întreba: "Dta. ce-ai face?" Fără să mă gandesc prea mult i-am raspuns: "Cred ca ar fi bine să faceti aceia ce-ar face Căpitanul într´o situatie similară". "Ai dreptate!" mi-a răspuns, si-i dadu ordin lui Ghita Costea de a nu recurge la justitie, ci sa i se predea in mod amical apartamentul[21].

In alta ocazie, cred ca s´a intamplat in Buenos Aires, m´a intrebat daca il cunosc bine pe XY. I-am descris pe scurt de unde il cunosc si de toate ocaziile incepand cu Bucuresti 1940 si terminand cu intalnirile intamplatoare in Europa oridecate ori eram invitat sa tin conferinte in Spania, Belgia sau Germania. Am intuit dece mă intreba: in unele ocazii aflasem ca XY era obiectul criticei, a "suspiciunilor" si "neîncrederilor". "Cred însă, ca este victima unei retele de invidie si rivalitate..." adăugai eu. Putin după întoarcerea lui Sima in Europa aflai că se restabili imaginea lui XY. Din aceste - si poate alte mici exemple - am dedus că desi alesese drumul "politic", uneori simtea "nostalgia" frumusetii idealului legionar...[21a]

Exilul indelungat si anxietatea simtiă între streini, împreună cu sentimentul de vinovătie si autodeceptie, au fost - probabil - între altele, motivele cari l-au îndepartat pe Sima tot mai mult de idealul "paideiei" legionare. S´a lasat orbit de ideia că legionarismul poate sa "vină la putere" numai prin politică. A crezut (sau

[21] De altfel, Miscarea Legionara mai avea câteva apartamente in Spania, cumpărate cu banii primite dela autoritătile anglo-nordamericane, ca compensatie sau despăgubire pentru eroicele sacrificii a camarazilor parasutati in 1953 în tară si condamnati la moarte de comunisti, fiind trădati de unul dintre parasutati. Aceste departamente au fost vândute în parte, iar din banii obtinuti s´au plătit mai multe călătorii din tară spre Majadahonda, precum si infiintarea unei fundatii. Se pare ca administratorul acestor "fonduri" este casierul lui Sima si actualii membrii ai Fundatiei.

[21 a] Abandonând mentalitatea conduitei de sectarism politic.

poate l-au convins si l-au facut sa creadă...) că nimic nu se poate obtine sau cuceri fără lupta politică... E probabil ca - in parte - si colaboratorii mai apropiati si camarazii de mai multa încredere - influentati fiind de usurinta cu care s´a ajuns la "putere" in 1940, si obisnuinta de a "întelege" simplele mecanisme a metodelor de luptă politică in occident, au contribuit la CONVINGEREA că salvarea României si transformarea omului român nu este posibila fără o victorie politică, (deci viata dedicată politicei), iar odata ajunsi la putere ca partid politic să înceapă lupta pentru instaurarea Paideii legionare... Adica: "homo politicus" sa creeze "homo legionarius" (diavolul sa dea nastere ingerului...).

Ar dori sa se urmeze exemplul dat si dorit de Perikles, Cleón, Alcibíades: instaurarea democratiei prin politică, utilizarea politicei pentru cucerirea "cleruchiilor" adică a "polis" sau cetatilor helene din arhipelagul Egelui si Asia Mica, iar, dupa aceia să oblige acceptarea stilului de educatie si viata "democratică"...

Simîstii sunt convinsi ca, acum, dupa sasezeci si ceva de ani, toata doctrina si ideologia căpitanească stropită cu sângele celor mai buni fii ai României, trebuie înlocuită cu activitatea politică[22]... pentru formarea unui "model de cetătean" ilustrat cu surogate de virtuti, adică cu toate caracteristicile psiho-mintale a lui "homo politicus" (fără nationalitate, deoarece toti luptă pentru aceleasi ideale democratice continute en el "hic et nunc"). Idealul camarazilor fosti legionari, si actuali simisti este sa faca parte din "marea familie" a lui "Demos" pe care

[22] "si acum mă indrept catre voi, dragi camarazi de eri si de azi. Fiti cu gândul la sfântul mormânt, care a sfintit toată generatia noastră de luptatori, prin sangele lui Mota si Martin, cu gândul la cei morti sub pâmant, sub asupriri nedrepte..." (Circ. Nr. 79).

Aristofanes, in opera "Cavalerii" il canta si admira in felul acesta: "Oh Demos! cat de frumos este imperiul tau! Toata lumea se teme de tine, fiindca esti asemenea unui tiran. Si totusi, cât de usor este ca cineva să te ducă de nas: iti place să fi lăudat si înselat, în timp ce, cu gura căscată îi asculti pe sarlatani si pe impostori!"[23].

In democraticele lupte si alegeri, idealul fostilor camarazi legionari si actualilor simisti este să ajungă la "scaunele" de deputati si senatori, iar odată ajunsi in Parlament să inceapă opera de educatie legionara, ADICA SA VOTEZE LEGILE NECESARE, pentru ca împreună cu celelalte partide politice sa initieze marea opera de educatie legionara a neamului[24]... Celelate partide democratice n´ar fi in stare sa se opună, deoarece victoria simismului in alegerile democratice va fi atât de totală, încât nu i-ar rămane altceva decât sa asiste, incapabile de a se opune... Rând pe rând ar asista la reformele educatiei in invatamantul primar, secundar si universitar... (Frătiile de Cruce si Cetatuile femeilor legionare ar schimba total educatie. Afară de asta parlamentarii vor impune si urmatoarele legi:

I. Infiintarea de FRATII DE CRUCE si de CETATUI de Fete în toate liceele din tară, sub comandament unic.

II. In fiecare judet se vor organiza TABERE DE MUNCA VOLUNTARA, care vor functiona in timpul vacantelor, (repararea de Biserici, scoli, sosele, poduri, etc.)

[23] Aristofanes, "Cavalerii" versiune in spaniola, "Comicos Griegos", Aguilar, Madrid, Spania, 1979.

[24] Actualü simisti se imbatâ uniipealtii cu aceste idei delirante convinsi că l-ar putea imita pe Căpitan!!!

III. In fiecare capitală de judet se vor infiinta Biblioteci si librării legionare.

IV. Sefii de Judet vor numi sefi de colportaj, care vor forma echipé destinate să vândă si sa imprăstie in fiecare sat materialul scris (ziare, reviste, brosuri, carti).

V. Sefii de judet vor forma din nou unitătile numite "Prietenii Legiunii", care vor primi regulat revistele si publicatiile legionare.

VI. IN fiecare judet, Sefii judeteni vor forma comitete de selectionare a celor mai talentati elevi si eleve de liceu, pentru a primi burse de studiu fie în tară, sau în streinatate.

VII. Sefii de Judet, împreuna cu Seful de Grup FDC Sefa Cetătuilor si Sefii Studentilor universitari vor lua parte la Scolile de Cadre care vor avea loc tot la trei luni, in Bucuresti.

VIII. Vor lua fiintă OSPATARIILE SI RESTAURANTELE LEGIONARE în toată tara, care vor servi publicul cu preturi reduse.

IX. In toate orasele vor lua fiintă COOPERATIVE, BACANII SI MAGAZII care vor sta la dispozitia muncitorilor si tăranilor cu preturi reduse.

X. Se vor infiinta Centre de Investigatii Stiintifice unde vor fi selectionate cele mai strălucite talente din Scolile Superiore si Universitati pentru a forma viitoarea elita stiintifica legionară.

XI. Se vor forma "Coruri Legionare" pentru toate Catedralele si Mânăstirile importante din tară, pentru a înfrumuseta solemnitatea liturgiilor (spre ex. Corul Legionarilor din Cernăuti)

XII. Se va infiinta "LEGIUNEA SPORTIVA", în toate judetele.

XIII. In fiecare capitala de judet vor lua fiintă Centrele Culturale si literare legionare.

XIV. Se va înfiinta Centrul RASLETI, destinat a fi un focar de straluciti profesionisti in Capitală.

XV. Se va infiinta CORPUL MUNCITORESC LEGIONAR cu filiale în întreaga tară.

XVI. Se vor ridica fabrici de caramizi în fiecare judet, destinate constructiei caselor pentru săraci.

XVII. Se va edifica CASA LEGIONARILOR RANTITI in fiecare localitate balneară, pentru ca toti care au suferit temnite si lagăre, sau suferă de boli din cauza eforturilor la muncă, sa poata petrece vacantele în mod gratuit (asa cum s´a întamplat pe Rarău).

XVIII. Se va edifica "CASA VERDE" IN FIECARE CAPITALA DE JUDET. Vor servi de exemplu (ca Manzala Dumitru!)

XIX. Se va înfiinta un nou partid "TOTUL PENTRU TARA", pentru a putea lua parte la alegeri.

Toate acesta "propuneri" pentru a fi "votate" si

promulgate au fost însa realizate de Capitan în scurta activitate si lupta intre anii 1935 si 1938!!! Nu toate au ajuns sa se realizeze pe intreg cuprinsul tării (spre exemplu "corul legionar" a luat nastere la Cernauti) si nu s´a putut extinde in toate judetele, la fel ca si "Legiunea Sportiva", sau "ospătariile" legionare.

In acesti patru sau cinci ani de lupta si activitate, in miezul prigoanelor si a permanentelor pericole, Capitanul a dovedit lumii democrate si liberale, ca legionarismul, fara nici un ajutor, si numai cu spiritul de sacrificiu a dinamizat imaginatia si spiritul de creatie legionara, realizand, chiar in mijlocul prigoanelor, urii sau ironiilor!!! Intre anii 1990 si 2001, adica in zece ani unica "reconstruire" si unica "creatie" realizata este o revista: "Permanente"... Rezultat al "luptelor politice" a lui Horia Sima si a celor trei redactori... "parturiunt montes nascitur RIDICULUS MUS", adica "S´au scremut muntii si au dat nastere unui soricel caraghios"...

De la prima circulară legionară trimisa de Căpitan în toată tara (Iasi, 1927) si până la ultima trimisa legionarilor la 26 Martie 1938 trecură aproape unsprezece ani. Cu anumită regularitate, însă, Căpitanul trimise circulările in toată tara abia prin anul 1935. Deci opt ani de febrila activitate legionara in toata tara. Din acesti opt ani trebuie sa eliminam catva timp din cauza prigoanei (inceputa prin 1930-1932 cu arestari masive, care dura cam pana la finea anului 1934).

In timp de numai cativa ani, Capitanul reusi sa puna cimentul unei "PAIDEIA", sau educatii bazata in cele mai nobile virtuti. In toata istoria Romaniei nu a existat voevod, principe sau rege care sa fi reusit aceasta opera de unificare a simtirii si trăirii pe meridianele spiritualitatii a intregului tineret, pe intregul cuprins al Romaniei! Am amintit cele nouasprezece realizari cari

au avut loc intre anii 1934 si 1938, pentru ca cititorul roman (adversar, indiferent, simpatizant sau legionar) sa-si dea seama de maretia si tarscendenta operei realizate de Corneliu Zelea Codreanu, Mota, Marin si intreaga elita legionara care s´a jertfit pentru Christos si Neam "cu seninatatea stramosilor Thraci"!

LEGIONARISMUL DUPA MOARTEA CAPITANULUI

Legionarismul nu s´a stins nici dupa moartea Capitanului. Chiar in timpul razboiului "Pentru Legionari", "Carticica Sefului de Cuib", "Insemnari de la Jilava", "Cranii de Lemn", "Circularile" si alte carti legionare s´au tradus in spaniola, franceza, germana si engleza. Unele miscari nationaliste s´au organizat chiar dupa modelul brosurei "Carticica Sefului de Cuib". Teoría disciplinii bazata in dragoste a fost propagata in lumea hispană, iar unii colegi dela Universitatile germane ne-au cerut sa amintim câteva din ideile fundamentale legionare in conferintele tinute (in mod special: Ruhr Universität Bochum si "Psychologisches Institut" aUniv. München, condusă de Prof. Dr. Ph. Lersch). In Chile s´a înfiintat un cerc de doctrina nationalistă având ca baza legionarismul, iar in Argentina, in fiecare an suntem invitati să dăm conferinte despre legionarismul român. Cartea lui Dr. Alexander E. Ronnet (A. Rachmistriuc) publicată in Statele Unite în limba engleză a stârnit un viu interes in cercurile unui sector a tineretului american. In Germania, camaradul Ion Mării a tradus si editat, de mai multe ori, cele mai importante opere legionare. In Franta, jurnalistul F. Bradescu a stârnit curiozitatea nationalistilor francezi (revista "Totalite"). In Brazilia atat jurnalistul (Profesor Univ.) Alexandru Frâncu cat si Ing.

Carâp au imprastiat doctrina legionarismului prin vorba si scris. In Italia legionarismul este foarte cunoscut de catre intelectualii crestini. Am fost informati că si în Australia si Canada s´a desteptat interesul pentru Miscarea Legionară.

In tară, în schimb, situatia este cu totul alta. Exista mai multe grupuri de legionari sau fosti legionari. Exista un mic grup de simpatizanti si legionari care colaboreaza la unica revistă serioasa: "PUNCTE CARDINALE", de inalt nivel cultural. In jurul revistei "PERMANENTE" exista un grup de fosti legionari care pretind sa fie continuatorii unui legionarism "sui generis", cu o accentuata nesigurantă doctrinară si o hotarita alunecare spre politicianism, gazetaresc.

In călătoria noastră din anul 1999 facută in Europa si - mai ales - in tară, am încercat să pătrundem noua realitate românească si legionara (in acelas timp). In conversatiile avute cu camarazii din Bucuresti, Pitesti, Campulung-Muscel, Campulung-Bucovina, Radauti si Suceava m´au impresionat profund câtiva camarazi, care păreau editia îmbătrânită (biologic) a anilor 1935-1940... Aveau cuvantul despicat si hotărit (ca acum sasezeci de ani), privirea senina si ideile de claritate legionara. Aceleasi convingeri si aceleasi ideale căpitănesti. Aceleasi aspiratii de "sus, sus tot mai sus aproape de umbra măreată a Căpitanului si a lui Mota!" (care o repeta Gh. Gh. Istrate, de câteori asistam a la "scoală de Cadre a sefilor de Grupuri FDC" la Bucuresti).

Am cunoscut si alti camarazi (toti fosti detinuti si intemnitati timp de 16 ani), mai deosebiti. Pareau mai apropiati de "membrii partidului Totul pentru Tara" si mai îndepărtati de "Legiunea Arhanghelul Mihai". Erau mai apropiati de "Politica" si mai indepartati de "Paideia".

De multe ori m´am întrebat cum de s´a întamplat

că din teribilii ani 1948-1964 să nască două tipuri de personalităti atăt de opuse. In toti camarazii trăirile negative trebuie să fi lăsat urme dureroase. Imaginile de cutremurătoare cruzime (in scolile de reeducare dela Pitesti, mai cu seama) au lăsat desigur urme atăt în sfera constientă, cat si în acea subconstienta. Desigur că scările axiologice a fiecăruia trebuie să fi suferit zdruncenături, la unii mai adânci si mai dureroase, la altii, mai superficiale. Si, afară de aceste modificări, se pare că si atitudinile mintale, convingerile, parerile, anumite conceptii si principii au fost supuse rumegărilor si rectificarilor...

Dar, se pare, ca mai există un aspect alarmant: în unii camarazi s´a produs si o partială atrofiere în elaborarea rationamentelor, sau mai bine zis: o oxidare în articulatiile care usurează rapiditatea întelegerii stimulelor si a deslusirii imaginilor neprevăzute. In cazul acestor indivizi, constiinta de diminuare a capacitătii de întelegere a unei realităti care înainte era foarte comprehensibilă, îi deprimează si demoralizează. Acest lucru le înlesneste căderea in vârtejul complexelor de inferioritate... Unii dintre acestia se întreabă pentru movitul "nepriceperii" imediate a situatiei date si găsesc un "tap ispăsitor" oarecare (pentru linistirea momentană), altii, in schimb, in mod obsesiv caută un motiv care-i împiedecă de "a fi ca mai înainte". Vor sa găseasca "cheia" care să le deschida "secretul" usurintei cu care înainte reusea să înfrunte cu nepăsare pericolul. NU pot concepe ca să fi pierdut curajul, voinicia si indiferenta în fata mortii, iar în locul acestei pierderi sa se fi instalat frica si panica...

Multi dintre acestia, iesiti din temnite, isi pusesera speranta in înfrângerea comunismului si, paralel -victoria legionarismului sub conducerea lui Sima. In mod special, după căderea lui Ceausescu,

începand cu anul 1990, o parte a legionarilor - care azi ar forma grupul simist din PERMANENTE - aveau ferma convingere într´o rapidă reestructurare a legionarismului. Asteptau si erau convinsi că Sima era seful unui grup important din exil (credeau că toti legionarii din Germania, si ceilalti împrastiati în tot globul) formau un bloc masiv, care în streinătate reusiseră să imite realizarile Capitanului in tară (adică cele nouăsprezece cuceriri si realizari mentionate in paginile anterioare)...

Mare le-a fost deceptia când aflară că Sima cu putinul număr de camarazi care ii mai rămăsese credincios (din cauza degradantului adulter si a limitatelor calităti de conducere de care daduse dovadă in mai bine de 60 de ani de exil,[25]) únicul lucru pozitiv realizat fu Monumentul Mota-Marin din Majadahonda (si acesta cu contributia bănească a Falangei Spaniole), o carte "Doctrina Legionară" (200 págini) si amintirile... Totusi parte din camarazii din tară il inconjurară cu încredere, si credinta ca îi va duce la victorie...

Dupa primul an de unire a fortelor din tară cu cei 60-65 camarazi care-i rămăseră credinciosi din exil, urmară incurajările reciproce prin curieri (Cretu, Mocanu, Rosca, etc.) sau la Budapesta, la Viena sau in Transilvania. La inceput Sima era convins că Miscarea Legionară ar fi putut candida la alegeri. Dupa ce a fost informat că existau mai multe "partide" politice în cadrul

[25] Daca in locul lui Horia Sima ar fi fost ing. Clime, sau Vasile Iasinschi. Ion Banea, Gh. Gh. Istrate sau Neculai Totu altele ar fi fost rezultatele conducerii legionare din exil, iar in 1945, in loc sa-i fi trimis pe Petrascu, Chioreanu, si Stoicanescu, ar fi mers ei insisi sa lupte pentru dezrobirea tarii!!! Sima nu a voit, fie din frica, fie din "prevedere", fie pentruca era convins ca viata lui era prea pretioasa, si ca in proximii 55 de ani putea realiza multe...

Miscarii, si că unele grupări politice îi erau adverse, a renuntat să se mai întoarcă în tară. S´ar fi expus la o adevarată ridiculizare din parte tuturor partidelor politice, si în fata întregii tări. Afara de asta nu voia să riste o confruntare cu un mare numar de camarazi care fuseseră inchisi si suferiseră timp de 16 ani (iar unii 23 de ani!).

Dorind să intarească micul grup de camarazi care-l urma, în al doilea si al treilea an de post-comunism incercă sa întarească coesiunea micului grup din exil, prin înaintări în grade si numiri în functii. Cu banii rămasi de la despăgubirile date de autoritătile engleze si americane (pentru echipa Tanase-Golea executată de Ceausescu in 1953), organiză excursii la Majadahonda invitând camarazii din tară să participe la aniversarea mortii eroilor Mota-Marin,. In felul acesta camarazii care il urmasera si care-l considera inca "urmasul", "egalul" sau "superior" al Capitanului, se specializeaza in scrisul "panegiricurilor" si "aniversarilor", sau a notelor in care se "actualizeaza" amintindu-si ispravile in mod reciproc prin revista lunara "Permanente"...

DESCOPERIRFA POLITICEI SI ENTUSIASMUL PENTRU POLITICIANIZARE A SECTEI SIMISTE

"There are more things in haven and earth, Horatio,
Than are dreamt of your philosophy"

Shakeaspeare

"Politicianismul acesta prin conceptia lui de viata, prin morala lui, prin sistemul democratic din care își trage fiinta, constituye un adevărat blestem cazut pe capul tarii".

Capitanul

"Acesta este, Capitane, linia de înăltare legionară pe care ne-ai deschis-o acum 17 ani. Acum nu mai putem -nici unul dintre legionari- călca alături sau da inapoi. Acesta este exemplul de sfărâmare a poftelor pamantesti, prin care Ei au vrut sa ne plămădeasca sufletele noastre ale tuturor Romanilor... Aveti aminte, camarazi, că in acest ceas, Ionel Mota si Vasile Marin spun sus in Ceruri, o vorba bună si hotăritoare pentru izbavirea si mântuirea Romanilor".

Alexandru Cantacuzino (Op. comp. p. 186/7)

"Erst wenn der Tod uns aufbricht, werden wir lebendig sein".

Juenger

"Partidele politice sunt societăti in nume colectiv si pentru exploatarea populatatii obstesti în opozitie, si de exploatarea avutiilor nationale în guvern".

Vasile Marin ("Crez de generatie", p. 130)

Inainte ca Hayek, Schumpeter, Popper si Galbraith să fi atras atentia lumii de pericolul lui "homo políticus", Căpitanul a avut viziunea clară a pericolului si a strigat în acest colt al Europei cu toata puterea: "Scrieti pe steagurile voastre: Străinii ne-au coplesit, presa înstrăinata ne otrăveste, politicianismul ne omoară. Sunati din trâmbite alarma. Sunati din toate puterile..."

Eugenio d´Ors coincide cu Huizinga si cu Lersch, când afirma că în lume a apărut un nou tip de om de "rând". Un tip de individ "normal" si "ordinar", care aduce noui obisnuinte. Trăieste noui "forme de gândire" si un "stil de trăire" bazat intr´o nouă mentalitate. Nu s´ar putea spune că acest individ a ajuns sa fie "majoritate", dar, se pare că parte, din acest nou stil de trăire, în mod tăcut si "pe nesimtite" s´a înstăpanit de un sector a stilului de gândire si de "simtire" a lumii actuale. E vorba de tacita acceptare a unui pragmatism din ce in ce mai accentuat, însotit de un "schematism" inocuu, care inoculeaza in organismul sănătos a fiintei omenesti un fel de amorteală oridecateori acesta ar fi dispus să reactioneze în mod hotărit in fata amenintării influentelor nefaste. "Mass media" indeplinindu-si "misiunea" de a sta mereu în serviciul politicianismului, deci a lui "homo politicus", tergiversează eventualul "con de umbră" care ar pune în pericol sănătatea morala a publicului. S´ar parea că exista un fel de "pact" tacit, dar de "otel" sau de "granit" între "homo politicus" (adică politicienii demagogi) si proprietarii (sau stăpânii) aceleia

care până acum treizci- patruzeci de ani isi daduse titlul de "a patra putere" in Stat, sau a Statului... Acum o suta de ani, Husserl[1] alarmat de invaziunea noilor "forme de gândire", si a noilor mentalitati a conturat convenienta unui limbaj "interdisciplinar", pentru a stăvili patrunderea perturbărilor "ideologice" bazata in partidocratie. De sigur, acum o suta de ani, nimeni, nici Husserl nu putea prevede debilitarea simtului comun in general si treptata înscaunare a lui "strategos autokrator" in locul legilor divine... "Ethos"-ul libertătii socratice[2], a ramas ca un exemplu luminos pentru posteritate: atat de luminos incat nici "homo politicus" cu toata verbozitatea sofista nu reuseste să-l umbrească.

Ne amintim de constatarea lui Vierkandt[3] care acum optzeci si ceva de ani avu curajul si îndrazneala (in acele timpuri!) sa semnaleze ca politicianismul nu poate avea altă finalitate decat "vointa de a ajunge cat mai sus", in "orice imprejurare", cu "orice nijloace" si "permanent", adica "definitiv". Vierkandt a fost influentat -probabil- de Eteokles personagiul lui Eurípides[4] care afirma: "daca vrei sa te impui trebuie sa nesocotesti si să incalci legea, si in felul acesta incalcarea legii e onorabilă si frumoasă in acelas timp..." Filosofía si pedagogia sofistă -in timpul lui Perikles, Cleon si Alcibiade- sustinea ca odata la putere, partidul invingator putea -si avea tot dreptul dupa convingerea sofistilor- sa se mentină in mod permanent,

[1] Edmund Husserl, "Prolegomena zur reinen Logik", 3 vol. publicate in traducerea spaniola de catre M. G. Morente si J. Gaos, sub titlul "Investigacioens lógicas", 4 volume, Madrir, 1929.

[2] Libertatea de a alege moartea pentru a nu fi nevoit sa traiesti in sclavie, nedreptate si teroarea morala instaurata de partiudocratie...

[3] A. Vierkandt, "Machtverhälnis und Machtmoral", Berlin, 1916.

[4] Eurípides, "Fenicias", (Obras completas, Edit. Aguilar, Madrid, 1962)

fără sa se sinchiseasca de părerea adversarilor sau "opozitiei"...

In fruntea partidului invingator, seful suprem, împreună cu "statul major" trebuie sa păstreze o permanenta aureolă de perfectiune si putere misterioasă... "Nu trebuie sa permita nimanui sa patrundă in intimitate, ci e absolut necesar sa apară ca un mister etern: aceasta este arta adevarată" spune Holofernes en opera "Judith" de Hebbel[5]. Asadar, omul politic care ajunge la "putere" este obligat in mod absolut necesar sa "cultive pathos-ul" de distantă pentru ca "inferiorul" sa-l respecte si sa-i arate semne de adorare...

In politica, scrie Spranger[6], "homo politicus" trebuie sa fie "realist" si sa considere ca omul este o simplă "unealta". Omul politic trebuie sa aibă, ca scop sau tintă, victoria si consolidarea puterii, nu importa prin ce mijloace... Sigur, sustine Spranger, s´ar putea totusi ca uneori sa existe un "om politic" care sa fie cuprins de flacara idealismului si să se simtă cu o adevarata vocatie de educator si pedagog, dar, in acest caz, adauga Spranger, nu s´ar mai putea spune ca e "om politic", ci om cu vocatie de binefăcător si un fauritor de columne granitice, sustinatoare de "Paideia". Căpitanul ne invăta mereu, nu numai in scolile de cadre si sedintele de noapte in lagărele de muncă, ci si in tot ce a scris si a faptuit in putinii ani cat a trait: "Acest fel de om -scrie in "Pentru Legionari"- care trăeste astazi in politica romaneasca, L-am mai intalnit in istorie. Sub domnia lui au murit natiuni si

[5] Hebbel, Christian Frederic, "Judith", München, 1938.
[6] Eduard Spranger, "Formas de vida", Revista de Occidente, Barbara de Brganza, 12 Madrid, 1954.

s´au sfărmat state... cea mai mare primejdie nationala la care ne-au expus acestia, nu sta nici in acapararea bogatiilor solului si subsolului românesc, nici chiar in tragica desfiintare a clasei de mijloc românesti, nici in numarul mare al lor în scoli, sau profesiuni libere, etc., si nici in influenta pe care o exercita asupra vietii noastre politice, desi fiecare în parte sunt primejdii de moarte pentru neam. Cea mai mare primejdie natională stă in aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-romana, dând nastere acestui tip de om, creind aceasta căzătură, aceasta stârpitura morala: politicianul, care nu mai are nimic din nobletea rasei noastre, care ne dezonoreaza si ne omoara"[7].

In mai multe ocazii (in prelegerile tinute pe la Universitati, conferinte, si publicatii) am analizat si studiat fenomenul lui "homo politicus", care odată ce se dedică activitatii politice, in mod treptat asistă la o desfigurare a personalitatii. Nu numai din cauza "inflatiei" lui "Ego", provocata de falsul entuziasm pe care il simte politicianul cand primeste aplauzele unui public vulgar[8]. "Omul politic", sau politicianul este obligat să "flexibilizeze" atitudinile mintale, parerile, convingerile si "punctele de vedere" aproape permanent, daca vrea să fie "actual". Toata consteletia atitudinilor mintale a politicului (sau politicianului) suferă o continuă efeverscenta din cauza dinamismului ambitiei care nu are hotare... Evident, numita efeverscentă este motivul unei permanente flexibilizari care fraternizează cu

[7] Corneliu Zelea Codreanu: "Pentru Legionari".
[8] "Intr´adevar, nimic nu degradeaza mai mult pe oameni decat gloria plebei, care ii fac sa fie lasi, misei, adulatori si ipocriti... Sclavul gloriei populare cand se umfla de o placere exagerata, cand cade cu usurinta in tristete: traieste in permanenta neliniste si anxietate, nicicand nu gaseste pacea sufleteasca". (Sfantul Ioan Crisostom: "Homilia" 44,5)

magnetismul relativitatii si se lasă impins de amăgitoarea si atractiva "noutate"[9]...

Anxietatea permanenta si infierbântata activitate mintala pusa in serviciul autoafirmarii si a dorintei de a satura foamea egolatriei si, mai ales, a satisface vanitatea (impreuna cu componentele gemene: invidia, ambitia, aroganta, orgoliul, autosuficienta, laudarosenia, si neinsetata sete de glorie), desfigureaza intimitatea lui "homo politicus". Isi canalizeaza atentia spre obtinerea a doua "noui virtuti cardinale" dupa parerea lui Hobbes[10]: "puterea" (forta) si "frauda" (minciuna).

Politicianul ajunge la concluzia -odata ce se bucură de primele succese ca "homo politicus"- că viata personală nu mai apartine constelatiei valorilor etice... Se considera pe deasupra "moralei de turma", si cum afirma Nietzsche, politicianul este ferm convins ca viata lui personala pluteste pe meridiane deosebite, si, prin urmare, nu poate fi comparat cu "lumea de rând"[11]... Faptul ca "homo politicus" (versiunea moderna a sofistilor, "demagogoi" si "logographoi" din timpul celor trei mari "făuritori" a democratiei ateniene) reuseste sa "hipnotizeze" multimile si "vulgul" poate tocmai datorita faptului ca e un convins relativist si ca reuseste prin

[9] "Ai fost expulsat din Cer si nu poti ramane pe pamant. Cautati un loc in aer, nu pentru a sedea ci pentru a zbura. Atunci vei simti pedeapsa unei inestabilitati permanente, tu care ai vrut sa tulburi pacea eternitatii". (Bernard de Clairveaux, "Tratados de Humildad y soberbia", Obras Completas, BAC, Madrid, I, p.221.

[10] Thoms Hobbes: "Leviathan o la invencion moderna de la razón", Madrid, Ed. Nac., 1980.

[11] Exemplele cele mai "proaspete" le avem cu fostul Presendinte a Frantei (Mitteyrand), actualul demnitar Chirac, fostul presendinte a Statelor Unite Clinton, (care printr´o miraculoasa metamorfoza, acuma ca "Ex-presendinte, da conferinte si prelegeri asupra educatiei adolescentei)... Si chiar fostul "Kanzler" german Kohl... Fara sa mai amintim de Presedintii tarilor din Orient, Africa sau tarile latino-americane, in care se preamaresc figurile de "leader" a "marilor puteri" cu autentica si "sincera" veneratie...

magia cuvintelor si seductia orchestratiei, îi permite sa creadă ca se poate trăi si fara principii morale, si ca e suficient să afirme si să insiste ca aceastea sunt necesare pentru armonia generală, pentru ca massa sa-l idealizeze... Se întamplă însă, ca unii dintre "leaderi" sau sefi de State nu se prea ingrijoreaza de gradul de traire ética a "supusilor" cari l-au ales de bună credintă, si ca odata ajunsi la cărma tării permit ca legile sa aiba o mare libertate cand e vorba sa fie aplicate... Cu alte cuvinte: sa existe o legislatie moderna si eficienta, însă, in acelas timp sa existe si o libertate suficienta pentru ca cetatenii sa poata ocoli sau evita rigoarea legilor... Sau ca legile existente sa aiba validitate numai pentru unii cetateni... Asa cum se intampla in multe tari!

Nu incape indoiala: calitatea si conditia de flexibilitate si relativitate a politicei, precum si usurinta de a "face parte" din "jocul" actiunii politice exercita o atractie puternica in sufletele si mintile persoanelor care sunt convinse ca au vocatie politicianista.

In Miscarea Legionara problema activitatii si actiunii "politice a fost prezentata pentru intaia oara in anul 1940 cu ocazia pierderii Basarabiei, Bucovinei de Nord, unei jumatati din Transilvania si sudului Dobrogiei. Regimul carlist, inspaimantat si lipsit de ajutorul aliatilor occidentali s´a gandit la ajutorul Miscarii Legionare. Intamplator a fost arestat Horia Sima si N. Petrascu la frontiera. Carol i-a convins sa invite legionarii inchisi ca sa dea declaratii de "nu actiune" sau "nu activitate" contra "sigurantei Statului", si, in schimb, sa fie pusi in libertate[12].

[12] Mi-amintesc ca stateam in inchisoare, impreuna cu Lucian Caramlau si cei patru sau cinci ploesteni. In celula de alturi era inchis Donat Sultan cu alt camarad din Basarabia. In total eram cam vreo 15 legionari cu condamnari intre 4 si 15 ani... Atat gardienii cat si directorul Inchisorii (denumita "Mormantul de la Chisinau") de la o zi la alta ne tratau cu prietenie si ne permisera sa cumparam ziare, chiar. O zi inainte de eliberare, dupa ciorba obisnuita ne-au servit cate un măr...!

Pentru intaia oara in viata legionarismului, oricare legionar putea sa călătorească dela un capat la altul al tarii, fara sa fie arestat... Mai mult: puteau sa se uneasca la Bucuresti cu sefii legionari iesiti din temnite si să formeze unirea tuturor legionarilor, pentru a contribui la unitatea si armonia "micei Românii" condusă de Carol II. Evenimentele se precipitara in asa fel, încât nu mai aveam timp sa ne mirăm de nimic...

In fiecare zi se intampla ceva nou. Locuiam intr´un cămin studentesc al Bucovinenilor, dar vizitele cu alte centre studentesti si legionare erau atat de frecvente, incat, in scurt timp am reusit sa-i cunosc pe muncitorii si studentii bucuresteni, transilvaneni si basarabeni, formand un grup compact hotărît să luptăm pentru a-l rasturna pe Carol.

In aceasta febrila activitate, impreuna cu Groza, Lucian Caramlau si Donat Sultan am ajuns sa ne intalnim cu Horia Sima. Dela inceput mi-am dat seama ca era vorba de un comandant legionar "sui generis". Nu se asemana, nici cu Gh. Gh. Istrate, nici nu Vasile Iasinschi, nici cu Prof. Braileanu, nici cu N. Totu, nici cu Flondor, cu nimeni. Dintru inceput mi-a atras atentia modalitatea lui de a schematiza si a sintetiza. Cu mare usurintă i-a descris lui Groza posibilitatea de a arunca granate in fata palatului, iar nouă, nevoia de a cuceri regiunea Brasovului, cu întâitatea statiunii Bod (prin Vâlcele), unde trebuia sa se uneasca si Andrei Costin.

Am avut impresia ca stateam in fata unui om politic. Eram insa atat de entuziasmat cu posibilitatea de a lupta pentru rasturnarea regimului tiranic, incat nu am avut nici timp nici interes sa-l vad pe Dl. Iasinschi sau pe Prof. Traian Braileanu pentru a-i intreba: cine este Horia Sima?

Dupa caderea lui Carol II, si dupa rebeliunea lui

Antonescu, ajunsi in Germania, a inceput o noua etapa in viata legionarismului[13].

Obligatia de a munci in fabrici si alternativele pe care ni le ofereau stirile războiului, impreuna cu interzicerea strictă de a nu primi nici o stire dela parinti si rude (nici de a scrie!) au contribuit la trăirea unor situatii cu totul speciale. Nu cred ca ar putea exista comparatii! Nimeni nu ne impiedeca de a continua educatia legionara prin participarea la sedintele saptamanale. Aveam toata libertatea de a citi (in Biblioteci) de a studia (inscriindu-en la Facultate) si de a cănta (când participam la sedintele saptamanale), dar nu ne era permis să calatorim si să parasim Rostockul sau Warnemünde, (decat cu invoirea speciala data de Gestapo...). totusi, uneori reuseam să plecam la Berckenbrück sau la Fürstenwald, dar pe furis, noaptea.

Acum, in mod reprospectiv, observ că unicul lucru care ne-a mentinut integritatea morală a fost rugaciunea si credinta în Căpitan, Mota si jertfele sutelor de martiri cazuti pentru Christos si Neam... Uneori, viata legionarilor intre streini si intre sârmele ghimpate, se aseamănă putin cu aceea a călugarilor: muncă, rugăciune, meditatie, scoala răbdării, lectura Bibliei si a putinelor carti legionare pe care le adusesem cu noi[14].

---

[13] Viata in Rostock, Warnemünde, Buchenwald si Viena le voi descrie cu alta ocazie, daca Bunul Dumnezeu imi va darui posibilitatea s´o fac.

[14] Nu incape indoiala ca afara de rugaciune, cantecele legionare (si doinele cantate de Posteuca sau altii) au contribuit a conservarea unei atmosfere de curătenie sufletească Pe la mijlocul anului 1942, in spitalul militar din Rostock fu internat un soldat spaniol din "Divizia Albastra" trimisa pe frontul rusesc ca o contributiei a Spaniei crestine pentru apararea Europei. Acest soldat (cred ca era sublocotenet) se chema Juan de Dios Alvarez y Aguirre. A aflat ca lucreaza niste legionari de-ai lui Codreanu si a venit sa ne viziteze, deoarece cunostea suprema jertfa a lui Mota si Marin in apararea Madridului! Miscatoare a fost scena in care Hoinic Bujorel, Leonties si eu am cantat "Soy valiente y leal legionario" (Marsul Diviziei "Tercio", in care a murit Mota, si Marin. Alex. Cantacuzino Neculai Totu, Banica Dobre ne învătaseră marsul in limba spaniola in 1937...!

Printr´o întâmplare ciudata, s´a descoperit intrarea în lagar a unui român care nu facea parte din Miscare. Acest lucru l-a facut pe Petrascu (seful legionar al lagarului) sa suspecteze că Antonescu ar fi avut de gând să-l ucidă pe Horia Sima. Cred că, cu acest motiv, a inceput o noua eră in existenta noastra legionară din Germania. Petrascu impreuna cu Horia Sima incepură o etapă de organizare mai mult sau mai putin secretă. Cam odata pe saptamana un grup´ de 8-10 legionari (cu preferintă din acelas cuib) călătoreau la Berlin sau la Berckenbrück pentru a-l asculta pe Comandantul Sima. "Sedintele" durau cam intre 50 si 60 de minute. Tot timpul vorbea Sima, explicând situatia pe front, si subliniand importanta unitătii Miscării, in vederea intoarcerii în tara după biruinta Axei.

Atât Sima, cât si Petrascu doreau să intărească grupul legionar si să infiltreze in suflete credinta in victoria Miscării. Scopul întrunirilor era ca să izoleze complect micul grup dizident, si, paralel, să stabilească o strânsă legătura animica intre legionarii cari nu-l cunoscuseră personal pe Horia Sima , si nu citiseră nimic de el, deoarece era dintre putinii comandanti si Sefi de Regiune (el fusese Seful regiunii Banat), cari nu scrisesera nimic in revistele legionare si nici nu publicase vreo o carte. Alt motiv era faptul ca Sima nu facuse temnită. In toata existenta de legionar, mi-a spus, cred Patrascu, că fusese închis doar câteva saptamani. In timp ce enorma majoritate a gradelor (si a multora dintre simplii legionari sau FDC-isti) se cunosteau din auzite, dacă nu din arestari, condamnări, dube, beciurile politilor, lagărele dela Vaslui, Ciuc, etc...

In conversatiile avute cu camarazii care avuseseră ocazia să-l cunoască în aceste sedinte de noapte, am constatat o convingere generală: toti aveau încredere,

deoarece vorbea clar, expunea situatia cu logică si transmitea anumita căldură. Era un om de actiune si de convingeri politice.

Cred că sâmburele ideii de a pune problema educatiei legionare pe al doilea plan, si a începe cu antrenamentul politic, l-am putea găsi acolo, in acele mici sedinte de orientare a "situatiei" militare si "politice". Nu cred ca s´ar putea vorbi de o etapa a "manipularii psihologice" a camarazilor in vederea unui "new deal" si a unei educatii politico-ideologice" in vederea cuceririi puterii, pe cale democratică.

La Viena (septembrie 1944-si primavara anului 1945) Horia Sima s´a văzut "nepregatit". A fost pus in fata unei situatii dramatice. Hitler l-a rugat să pregatească o echipă care să "arunce un pod in aer" pe teritoriul încă ocupat de români, dar in apropierea frontului.

Marea i-a fost surpriza când a constatat că o parte dintre romanii si camarazii "invitati" sa ia parte la acel gest eroic a refuzat să plece (sub motiv ca preferau să lupte în armata natională..."). Acest fapt numai a reprezentat o dureroasa înfrangere pentru Sima. Până atunci fusese convins că ar fi fost suficient un ordin scris, sau transmis prin cineva, -asa cum facea Capitanul- pentru ca subalternii sa-l execute... E foarte probabil ca in adâncul constiintei să-si fi recunoscut anumite limite pe care, până atunci nu le observase din cauza meteoricei cariere politice pe care o facuse intre 33 si 35 de ani când ca un simplu si neînsemnat profesor secundar, ajunse dela o lună la alta să fie Ministru, iar după alte cateva săptămâni vice-Presedintele Consiliului de Ministri... Fără alt merit decât acela de a fi fost seful curierilor legionari în timpul condamnării Căpitanului si a comandantilor legionari închisi in lagare si întemnitati.

E foarte probabil ca auto-deceptia sa fi fost si mai

mare când, cu toată încrederea, trimitându-l pe Petrascu si pe Chioreanu, era convins ca acestia aveau capacitatea, abilitatile si credinta in victoria legionara suficiente pentru a reorganiza Miscarea Legionara din tara si a-i pregăti o reîntoarcere triunfală cu scopul de a fi din nou Presedinte al Consiliului de Ministrii. Pentru ca dupa aceia sa constate nu numai lipsa de credinta a trimisilor, ci si stângăcia si neprevederile de care dadusera dovada in scurtul timp de "activitate"...

Horia Sima fiind om de actiune se "revarsă" înspre "afară" mai mult si mai des decât era necesar. Increderea natărmurită in propriile potentialitati il indemnau sa-si iroseasca energiile spre "afară", cu nerabdarea de a se simti "centru" si a-si vedea roadele efortului cât se poate mai repede, simtind, -in acelas timp- compensatia idolatrizării care-l satisfacea. Personalitatile politice autoritare obisnuiesc să găsească timpul necesar si pentru interiorizarea introspectiva, dar se mărginesc la aspectele cari le pot impodobi egolatria. Ca orice personalitate dinámica dar lipsita de mult interes pentru a-si cultiva setea de marinimie si dorinta de dragoste desinteresata, Sima prefera sa "proecteze", adica sa "faca proecte" care, odată realizate să aibă darul de a-i fortifica auto-admiratia si a-i întări auto-stima.

Avea o anumita idee fixa cu "amintirile". Inca din lagarul de muncă din Rostock una din dorintele mai arzătoare era să ne scriem "amintirile". Considera si era convins ca acestea vor face parte din istoria Legiunii si a Romaniei... Nu-si dădea seama că, in fundul subconstientului nutrea speranta terminării "unui capitol" si dorea (in mod inconstient) să se "bucure" de trecutul pe care -cu drept cuvânt- il facea sa vibreze de fericire, pe vreme ce nescrierea amintirilor însemna -oarecum- anxietatea latentă pe care o trăieste orice fiinta

când vrea sau trebuie să mai facă un efort în vederea auto-realizarii... Iată dece s´a grabit să-si scrie amintirile în numeroasele carti publicate...

Insistenta lui Sima cu privire la publicatia "Permanente"-lor are si ea o semnificatie de "fixare" a amintirilor, deoarece grupul protejat si educat de Sima nu a avut de gând nicicând să intreprinda un act de eroism (acum vreo saptezeci de ani, un simplu membru de cuib dobrogean, Virgil Teodorescu, stiind ca guvernul interzisese lipitul afiselor legionare inainte de alegeri, o facu totusi si cazu ucis pe la spate de gloantele jandarmilor... Atazi, daca unul din cei trei redactori ai sectei simiste ar avea curajul s´o faca, ar fi, desigur arestati, insa acest act le-ar stirbi onoarea de "oameni politici" si demnitatea de "gazetari democrati"...

FASCINATIA EXERCITATA DE POLITICA ASUPRA SIMISMULUI

"You shall have joy, or you shall have power,
Said God: you shall not have both"
(Ralph Waldo Emerson)
"cel drept va trăi prin credinta" (Galat. III, ll)

Instaurarea democratiei in Atena a contribuit la formarea partidelor politice, iar lupta pentru întăitate si obtinerea puterii, în mod normal a descătusat poftele si urgenta de autoafirmare în vederea atingerii scopului imediat.

Jaeger ne descrie cu lux de amanunte factorii determinanti ai contributiei luptelor politice la degradarea stilu-lui de viată a helenilor.*) Subliniaza Jaeger faptul ca Paideia era o uniune intre "areté" (virtute, curaj, espiritu de dreptate si noblete) si "onoare", iar cand aceasta ultima incepu sa fie dispretuită de catre "strategoi autokrator", se descătusă un vartej de evenimente pline de contradictii si confuzii nu numai in "polis" atenianã, ci si in "cleruchiile" care depindeau de Atenas. Luptele initiale între aristocratia care-si apăra prestigiul si privilegiile, si democratia care se simtea cuceritoare, după infrăngerea Atenei si victoria Spartei - acele lupte- continuară cu aceias intensitate, dar, de data aceasta, între numeroasele partide democrate, tintind la o întâietate care sa le permită guvernarea si

*)Werner Jaeger, "Paideia, Die Formung des griechische Menschen, Berlin, Westend, 1933.

îmbogătirea a "demagogoi", a sofistilor si "logographoi"[**])

Radicalizarea democratiei ateniene in secolul IV a.C., a contribuit la o dezorientare si confuzie de valori, in asa fel încât lumea helenă trăia infierbântată de pasiunile izvorite din ura si intoleranta. Isocrates[***] descrie situatia in "Areopagiticul" in culori vii si subliniază aparitia unei demagogii crescânde, în combinatie cu măsurile arbitrare, pasiunea pusă în împrăstierea intrigilor, transformarea delatorilor în profesionisti si despotismul majoritătii vulgului contra minoritatii, a resturilor aristocratiei si a religiei.

Aspiratia de a fi considerat ca om de onoare, de curaj civic, corectitudine, si cinste sufletească fu înlocuită cu indiferenta fată de virtutile aristocratice si religioase. Se pare ca "hybris"-ul fu instaurat ca nou stil de viată.

Urmand credintele populare helene, în momentul în care apare "hybris" in viata fiintei sau a comunitatii, nu se poaste opri, deoarece se întăpâneste tot mai mult de temporal si aspectele animalice. Este neînsetat si numai interventia divină poate sa o invinga deoarece "hybris"-ul contine in sine invidia, pofta nesatioasa de a-si satsface PLACERILE AMBITIA de stăpânire a aproapelui, ORGOLIUL, SUPERBIA, INGAMFAREA, care pot fi micsorate sau învinse numai de "NEMESIS" unealta divinitătii.

Luptele intre diferitele partide politice, au darul de a încuraja desvoltarea si perfectionarea unor "aptitudini" sau trăsături de caracter special. Conditia de sentirse cu calităti politice îl inspira pe individ sa desvolte o

[**]) Aceia care se ocupau cu schitarea si inventarea discursurilor, "logographoi" le vindeau demagogilor si policienilor, sofistilor si generalilor care doreau, sau erau obligati sa tina discursuri in "Ekklesia", en el "agora".

[***]) Isocrates, "Discursos histórico-políticos" colección Austral Espasa Calpe Argentina, Buenos Aires, 1948.

"viclenie si să perfectioneze o "siretenie" care îi usurează actiunile si activitătile politice Acestea, însă, sunt intrebuintate chiar si în viata particulară, în interactiunile cu sotia, copii si rudele apropiate, încât se produce un fenomen de molipsire si în viata particulară, iar acest lucru se resfrânge si asupra armoniei familiare, deoarece cei dragi, - în special - copiii - au si puncte de referintă in colegii din scoală, învătători, profesori si copiii vecinilor.

Un exemplu dramatic de pervertire a politicienilor abia intrati în partidul "democrat-crestin" a lui Alcide De Gasperi, îl avem in deceniile cuprinse intre 1946-1966. Pentru a combate sovoiul comunist-socialist, chiar din primele alegeri democratia crestină a reusit să invingă. Entuziasmul a fost urias. Italienii erau convinsi că spectrul întrunecos a bolsevismului, apărat de francamasonerie, de atei, de propaganda sovietică si de toate curentele "antifasciste" de moda, nu mai aveau nici o sansă să ajungă la cârma guvernului italian. Se înselară însă. Nu contară cu slăbirea treptată a "frontului intern" al Democratiei Crestine. Nu tinură cont de pervertirea credintei catolice în sufletul noilor politicieni, aruncati în arena luptei demagogice si obligati să accepte regulile de joc a unei activităti care nu permitia honorabilitatea, sinceritatea, "fair-play", nici linistea sufletească necesară reculegerii crestine. Credinciosul crestin, intrând în vartejul competitiv pe tărîm economic-financiar se vede atras de nesătiosul apetit de putere, care -cum scrie Gaetano Mosca[****])- ii deschide pofta de a se cătăra pe pozitii de privilegiu si de cuceriri economice.

Odată înscris într´un partid politic ca membru activ,

[****]) Gaetano Mosca, " La clase política", Fondo de Cultura Economica, Mexico, 1948, p.23.

crestinul practicant îsi dă seama, de la primele "sedinte" de comitet, că programul partidului este foarte atractiv aspiră la realizarea "telurilor ideale pentru bunăstarea poporului, si afară de asta, desigur partidul, odată ajuns sa fie guvern "aspiră să realizeze si dorintele individuale a "membrilor" (gratificatii speciales, bacsisuri, posibilităti de a realiza afaceri în afara functiei sau profesiunii, etc.). In general, scrie Max Weber[5] finalitatea si actiunea partidului politic este să sătisfaca si telurile generale si cele "personale". Adică îmbogătirea rapidă a politicienilor.

Raymond Aron[6] un scriitor si sociolog frances, campion al libertătii democrate, se alarmează când recunoaste că democratia este "rezultatul logic al filosofiei liberale iar catolicismul, sau "democratia Crestina" accepta "liberalizarea"[7], si, ca atare, acceptă si renuntarea la anumite atitudini mintale, obiceiuri si convingeri care fac parte intrinseca din anumite valori a credintei crestine. In locul acestora se incrustara obi ceiuri, scheme mintale, si "pareri" care dezavueaza (sau pun la indoiala) parte din scara axiologica crestina.

Democratia Crestina italiana, (la fel ca si acea franceza si belga) s´a vazut nevoita sa faca "aliante" cu alte partide liberale sau -mai mult sau mai putin socialiste pentru a continua lupta politica, până cand a fost nevoita sa recunoasca esuarea si infrangerea pe taram politic (acum face parte din "centru-derecha",

[5] Max Weber, "Ensayos de sociologia contemporánea", I, p. 165.

[6] Raymond Aron, "Ensayo sobre las libertades", alianza editorial, Madrid, 1974.

[7] Emil Mireaux, "Philosophie de libéralisme", Flammarion, Paris, 1950, pag. 335: "Les racines idéologiques du liberalisme plongeant en effet fort loin dans le passé. On peut... le su vre jusqu´a la critique de la convention sociale chez les sophistes grecs... Il s´est encarne dans l´individualisme egoiste absolu de Jeremy Bentham...

sau "centru", dupa faramitarea partidelor politice) Intre timp, insa prejudiciul, pagubele si daunele suferite de crestinii occidentali nu s´au putut repara nici pana astazi. "Principii" bisericii catolice, s´aun independizat, si l-au obligat pe Papa Juan XXIII sa accepte formarea unor "comitete" sau "consilii" episcopale, care sa decida... Asa s´a ajuns la independizarea cardinalilor din "lumea treia" si la lenta faramitare a credintei in multi dintre catolici. Monolitica estructura a Bisericii Catolice s´a vazut desintegrata in parte, si -in parte- a fost motivul aparitiei unor secte (atat in Europa, cat mai ales in America Latina).

PAIDEIA LEGIONARA SI INCERCARILE DE DEMOCRATIZARE SI POLITICIANIZARE DE CATRE HORIA SIMA

Politica este "arta" de manevrare a potentialitatilor mintale si afective in vederea combaterii si zdrobirii adversarilor. Toate partidele politice (libere, permise de catre "demos" sau reprezentantii acestuia) sunt obligate a atinge nivelul unui denominator comun a schemelor totale de actiune, in asa fel inca sa nu se ajunga la o coliziune cu "inaltele principii democratice". Experientele din Italia, Franta si alte tari occidentale au dovedit ca democratia permite faramitarea partidelor politice (si in tara, ne amintim cum s´a intamplat cu partidele "istorice". Atat liberalii cat si taranistii s´au fragmentat. Inaltele "principii democratice", insa obliga ca partidele sa ajunga la un tel "unificator": sa ridice standardul de viata economic si material. Karl Mannheim recunoaste ca acest obiectiv nu poate fi atins decat prin unul din aceste doua cai: exterminarea acelora care nu sunt de acord ("demos"-ul oriental), sau prin integrarea spirituala

("demos"-ul occidental), fara sa specifice de ce "integrare" este vorba[8]. Totusi, cincisprezece ani dupa moartea lui, alti sociologi (al nouei aliante) au avut curajul sa spuna despre ce era vorba, cu o meridiana claritate: integrarea spirituala a "nouei etice", adica unificarea "spirituala"... sub puterea absoluta si sub ocrotirea lui Leviathan. Era lui Leviathan sau era lui "Praxis" (sau a "globalizarii") obliga ca esenta si continutul adversitatilor si controverselor politice poate sa fie "numai de ordin economic-social", iar unul din "simbolurile sfinte" si idealurile supreme ale democratiei liberale "libertatea" nu sta in litigiu... Acuma, dupa spusele lui Raymond Aron, unicul lucru care s´ar putea face este "sa incercam sa intelegem cu mai multa rigoare care este miezul dezbaterii, si ratiunea care motiveaza (pentru unii interesati) parerea si judecata melancolica asupra progresivei slabiri a libertatii politice[9]. Friedrich Hayek fiind un convins democrat, nu-si poate ascunde indoielile cand reflecteaza ca "echivocă si nefundată opinie ca in timp ce ultimul izvor al puterii ar fi vointa majoritatii, puterea n´ar fi arbitrară. Falsa siguranta care multi obisnuiesc sa o manifesteze e un motiv important de ignoranta generala care exista asupra pericolelor care ne pandesc. Nu exista justificare pentru a crede ca odata ce puterea este izvorita din vointa majoritatii aceasta putere n´ar putea fi arbitrara... "Daca democratia isi propune un obiectiv care pretinde intrebuintarea unei puteri incapabile de a fi infagasuite si orientate cu

[8] Karl Mannheim, Diagnostico de nuestro tiempo, Fondo de Cultura Economica, México-Buenos Aires, 1961, pag. 140.

[9] Raymond Aron, op. cit. pag. 173. Evident, mai exista si alte definitii: "Max Brod, spre exemplu o defineste ca o "profunda senzatie de contact mistic cu infinitul..."

ajutorul regulilor sau normelor fixe, in mod obligatoriu trebuie sa se transforme in putere arbitrară"[10].

Un partid politic, odata la guvern, se vede obligat a desfasura toate potentialitatile si talentul tuturor functionarilor pentru a arata alegatorilor ca este vrednic si vrea sa realizeze toate promisiunile. Se intampla insa, ca "partidul politic" nu este o constructie monolitica, ci e, mai curand, o compozitie eterogena de curente si tendinte, conduse de sefi si "sefuleti". Fiecare "sef" tinde, in mod "aproape" natural sa-si "spuna cuvantul" si, mai ales, sa manifesteze dorintele si vointa. Considera ca are tot dreptul, deoarece face parte din "partid" si pentruca a "luptat pentru victorie in alegerile "democrate".

Tot ce s´a intamplat acum doua mii patrusute patruzeci de ani (461 a. C. - 338 a. C.) cand democratia ateniana a reusit sa inlocuiasca "paideia" (educatia spiritului de nobleta, de cinste sufleteasca si marinimie) s´a repetit -cu mici variante- in ultimele doua secole. Luptele intre partidele politice au declansat in majoritatea integrantilor o adevarata stare de infierbantare emotionala. Viata afectiva si sentimentala a individului care intra in arena luptei politice[11] sufera o radicala schimbare.

[10] Friedrich Hayek, "Camino de Servidumbre", Alianza Editorial, Madrid, 1978, si "Nuevos estudios de Filo sofia, politica, economía e historia de las ideas", Eudeba, Buenos Aires, 1981.

[11] Intimitatea intreaga a lui "homo politicus" este zguduita de aparitia unor stari sufletesti necunoscute, sau de o intensitate necunoscuta pana a intra in vartejul politicii. Tinde a se irita con mai multa frecventa, se inflacareaza in mod exagerat cand este contrazi cultiva tot mai putin prieteniile vechi, isi schimba anumite obisnuinte si obiceiuri care inainte contribuiau la armonia familiara, in mod treptat abandoneaza frecventarea Sfintei Sluibe religioase, accepta, in schimb, invitatii in care au loc frivolitati si trivialitati, si e din ce in ce mai flexibil si mai tolerant cu inmoralitatea...

TRAIRI NELEGIONARE

"Caci e rusine numai sa spunem ce fac ei in ascuns. Dar toate aceste lucruri, cand sunt osandinte de lumina, sunt date la iveala; pentruca ceiace scoate totul la iveala, este lumina".

Efeseni, V, 12-13.

Aroganta, ca sentiment manifestat are cauze ascunse. Individual poate sa arate îngâmfare si trufie când se simte tratat cu dispret. Pentru a manifesta supărarea sau indignarea consideră că atitudinea de îngâmfare este cel mai bun răspuns imediat. Deci fiind în fata unei interactiuni de natura personală imediată, arogantul -la început- manifestă bună dispozitie si solicitudine. Odată ce observă raceală si indiferentă arogantul schimba brusc pozitia si raspunde cu si mai multă raceală. ajungand să adauge un anumit ingredient de ironie agresivă. Usurinta cu care schimbă atitudinea este insotită de o nuantă de intolerantă tot mai mare.

Arogantul nu-i constient de usurinta cu care persoanele inconjurătoare îl detecta, deoarece e prea obisnuit cu idea si convingerea propriei perfectiuni în timpul interactiunilor cu ambianta. Cantitatea de vanitate pe care nu o recunoaste, dar care obisnuieste să-l însotească pretutindeni este insotită de o ámbitie de aceias magnitudine. Aceste trei caracteristice obisnuiesc să se însotească in mod frătesc.

Aceste trei stari sufletesti sunt in acelas timp trei manifestari a agresivitatii individului, lucru care ne face

să înțelegem DECE AGRESIVITATEA izvorita din îngâmfare, vanitate si ambitie nu permite persoanei să se ridice la un anumit grad de spiritualizare... si, in acelas timp, să se simta izolat. Sentimentul de singurătate si senzatia de a nu fi agreat in mediul in care traeste îl face să creadă ca ceilalti sunt invidiosi, iar el o simplă victimă a răutătii lumii înconjuratoare...

Există numeroase cazuri de personalitati trufase sau superbe, care, constiente de relativele merite dobândite in activitătile desfăsurate, in acelas timp execută si dinamizează scheme de conduite (purtari) care maschează si camuflează aroganta si superbia, manifestând o sociabilitate, afabilitate si cordialitate (uneori vecine cu exagerarea) care ajunge să deruteze persoanele informate prealabil de rangul social sau cultural al persoanei, acordându-i un calificativ contrariu a arogantei sau trufiei; inclinându-se mai curând să-l considere "modest", "amical", "prevenitor", etc...

Am asistat la o intrevedere intre Sima si Presedinta comunitatii ucrainene din exil. Ramasei surprins de atitudinea plina de amabilitate si cordialitate a lui Sima, fată de acea doamnă. Mi s´a părut chiar, la un moment dat ca Sima se simtea cu un complex de inferioritate aproape de supusenie din cauza anumilor stângăcii si nesiguranta pe care o arăta, dar dupa câteva minute imi dădui seama că stânjenirea si incomodarea pe care o simtea era din cauza necunoasterii limbei engleze, pe care doamna o domina ca si pe acea germana... Orgoliul si superbia disparura, fiind inlocuite cu atitudine de umilinta si sentimentul de inferioritate...

Afabilitatea si cordialitatea cu care isi trata oamenii de incredere (spre ex. pe sefii din Franta, Germania,

Canada, Spania, etc.) se transforma insa, intr´o atitudine de distanta, raceala, sau in cel mai bun caz de politete de "ghiata", cand se intalnea cu camarazii pe care ii considera "distantati", sau "incadrati in mod nesatisfactor sau de lealitate dubioasă). Era convins ca trebuia cu orice pret sa le incredinteze "o misiune" acelora care îi erau prezentati de Borobaru, spre exemplu. In universul mintal a lui Sima orice camarad sau simpatizant care ii era prezentat, trebuia sa se simta "legat" si "obligat" de seful Miscarii fara "intermediari". In Viena (intre Septembrie 1944 si Martie 1945) au fost "incadrati" cam doua duzini de romani. Unii, simpatizanti legionari, altii doritori de a se incadra definitiv in Miscare. Pe Sima nu-l interesa ca acestia sa fie incadrati in determinate "cuiburi", conduse de legionari vechi sau cunoscuti, ci dorea ca sa-i aiba sub supravecherea lui, prin mijlocirea sau intermediul lui Borobaru, Stoicanescu sau Petrascu. Voia sa-i aiba la dispozitia lui personala. Din acest motiv ne punea intrebarea (lui Borobaru si -uneori- mie): "Ce misiune sa-i dau?" Am asistat deci, timp de cateva luni la o noua metodologie a "recrutarii" de tip politic, fara educatie sistematica in cuiburi, adica fara ca sa participe la sedinte, fara sa contribuiasca cu framantarile personale la clarificarea si imbogatirea intimitatii si fara sa-si intareasca credinta in Dumnezeu si în destinul Patriei noastre.

Lupta politica nu permite multe momente pentru ca individul, ("homo politicus") sa se ingrijeasca si de infrumusetarea sau cultivarea "gradinii interioare". Fiinta omeneasca cand alege drumul cuceririi temporalului (a puterii si "gloriei acestei lumi") nu mai are timpul necesar pentru "plivirea" intimitatii de buruienile sferei irationale. Ba, mai mult: nici nu-i "trece prin cap" ca ar putea "pierde

timpul in ocupatii secundare care i-ar rapi posibilitatea de a castiga prestigiu, faima, onoruri, imunitati, glorie si aplauze...

Legionarismul isi mentine flacara credintei in Christos si destinul Neamului numai daca legionarii sunt gata sa accepte prigoanele, temnitele, arestarile si faptele eroice. Iata dece legionarii, chiar batrani fiind, sunt datori sa dovedeasca ca in pieptul lor mai bate o inima de luptatori . Sunt datori de a fi exemplu pentru tineret, asa cum din anii 1927 si pana in 1939 Capitanul si Vacarestenii au dat exemplu de vitejie si eroism "batranilor" din acele timpuri!...

Numai in zece ani de fapte eroice si jertfe legionarismul a atins culmi de stralucire angelicala. Nu putem avea pretentia de a ne compara, dar trebuie sa ne inarman sufletul si inima cu o vointa de otel si sa dam dovada ca "zdrentele" ramase de la inaintasii gloriosi, au vointa de a pasi pe urmele lor.

Ma adresez, in primul rand "batranilor" (care oscileaza intre 70 si 90 de ani), nu ma gandesc la tineretul care e pe cale sa citeasca "Pentru Legionari", "Circularile", Carticica sefului de Cuib" si "Insemnarile de la Jilava"... si-si spun, sau se gandesc: "acestea au trecut, sunt alte timpuri, a disparut generatia de sacrificiu, acum totul se reduce la politica, nimeni nu se mai gandeste la jertfe supreme, -nici macar la sacrificii simple-..."[1].

[1] Un exemplu dramatic de traire nelegionara: Intr´o scrisoare adresata unuia din cei trei gazetari a revistei "Permanente" i-am scris, intre altele: "Ideea lui Chioreanu de a "candida" si a infagasui legionarii spre lupta politica a produs tendinta de a parasi EDUCATIA LEGIONARA, si lupta de spiritualizare a omului roman. Dovada: in acesti unsprezece ani iata ce ati fi putut face si NU ATI FACUT (si citez 14 puncte). Redactorul raspunde: In privinta celor 13 puncte ce ne REPROSEZI ca am fi putut SA LE REALIZAM SI NU AM FACUT=O, iti spun doar ca ele, in situatia de fapt din tara, nu

Tineretul are tot dreptul sa creada ca legionarismul glorios nu mai poate renaste, deoarece cateva din zdrente, care pretind sa fie continuatorii lui Corneliu Zelea Codreanu si a lui Ionel Mota, timp de unsprezece ani n´au facut altceva decat sa scoata o mica revista de panegiricuri. Dar acestia nu sunt legionarii lui Codreanu si a lui Ionel Mota! Sunt simplii supravietuitori a unui sef politic, care a trait sasezeci de ani in streinatate facand "pólitica" si scriindu-si amintirile...

Tineretul trebuie sa se obisnuiasca cu gândul ca existenta fără suferintă si fără înfruntare de primejdii nu apartine popoarelor viteze. Să se ubisnuiasca cu gândul că viata fiecaruia dintre români trebuie sa fie un exemplu de trăire crestinească, altoită pe sacrificii, daca vor ca generatiile viitoare sa fie mândre de numele de roman!

Si încă ceva: Dacă intr´adevar sunt hotăriti sa trăiasca, o viată de crestini si legionari, fara să aibă aspiratie de onoruri si glorie desartă e bine să se pregatească si încă de o suferinta, pe care ne-o descrie patetic Sfantul Augustin, acum o mie sasesute de ani, in

sunt nici măcar puerile ci de-a dreptul infantile! Singurul răspuns cu putin schepsis ce se poate da este: -Vino tu in tara si infaptuieste macar unul din aceste puncte, PE CARI IL CONSIDERI CEL MAI USOR DE INFAPTUIT. EU VOI RISCA RIDICOLUL DE A TE FLANCA... Incolo, FACEM SI NOI CE PUTEM. Faca altii mai mult!"

Sigur, tanarul universitar care citeste aceasta podoaba de gandire a unuia din cei trei gazetari a revistei "Permanente", are tot dreptul sa gandeasca de halul in care traesc unii dintre sectarii simisti, fără credintă in viitorul tării, fără sperantă in învierea Neamului si fara nici o busolă spirituală... Gandesc si sectarii dupa cum sunt educati: "Facă altii mai mult" (scrisoarea mea trimisa pedata de 7. IV. 001; răspunsul "redactorului" si politicianului (Seb. Mocanu) simist pe data de 23 Aprilie, 001.) "Quae cum ita sint"...

opera "De Civitate Dei"[2]: "Asa că aceia cari doresc să traiască pios in Christos, fără ca să existe cineva care sa-i maltrateze sau să-i chinuiască fizic, sunt obligati acuma să sufere persecutia oamenilor din cauza ereziilor, calomniilor, obiceiurilor detestabile. Suportă fără indoială aceste persecutii nu in trupurile lor ci in sufletele lor".

[2] "His atque huyus modi pravis moribus et erroribus hominum persecutionem patiuntur qui volunt in Christo pie vivere, etiam nullo infestante neque vexante corpus illorum. Patiuntur quippe hanc persecutionem non in corporibus, sed in cordibus, sed in cordibus". ("De civitate Dei", editie in limba spaniola si latina, BAC, Madrid, 1978, p. 528).

VITEJIA GAZETARILOR SIMISTI

"Luptăm, jertfim, cădem, ne tâsneste sângele din piepturi, sa ne apărăm bisericile... si Biserica ne condamna, ca "PERICULOSI NEAMULUI", ca "rataciti", ca straini de Neam", Ce tragedie in sufletele noastre!"

CAPITANUL ("Insemnari de la Jilava")

Romania a trecut prin potopul comunist aproape doua generatii. In mai bine de jumătate de secol Biserica ortodoxa a fost obligată să re-estructureze organizatia de educatie in Facultatile de Teologie si in Seminare. Episcopii si Mitropolitii "pensionati" au fost inlocuiti cu altii, mai tineri si mai de incredere a Partidului. Acelas lucru s´a intamplat si cu Patriarhul... Intre putinii preoti legionari, Ilie Lacatusu a trebuit sa sufere mai mult. Arestat in 1952, un an dupa aceia fu dus la cunoscuta temnita din Targu Ocna. Pus in libertate pentru scurt timp, a fost din nou arestat si condamnat la munca silnica in Delta. In Bolintin a lucrat obligatoriu, ca zidar, cu domiciliu fortat. Grav bolnav a fost transferat la Cucuruzu (Ilfov) unde a murit spital pe data de 22 Iulie, 1983. In 1999 (luna Iunie) s´a constatat ca era neputrezit si cu mireasma. Catva timp inainte se descoperise ca alt preot (nelegionar) Ioan Iacob Hozeva fusese declarat Sfant din aceleasi motive. Rudele si cunoscutii preotului legionar Ilie Lacatusu cerura Patriarhiei canonizarea, insa Ierarhul cu inalt rang in Sinodul condus de Patriarh a raspuns textual: "Ne pare foarte rau, dar am cercetat arhiva si am descoperit o problema de canonizare: parintele Lacatusu Ilie A FOST LEGIONAR!!!"

Probabil ca reprezentantul Patriarhului (uns de Ceausescu) sa fi avut la indemana antecedentele preotului Ilie Lacatusu, impreuna cu declaratiile lui Miron Cristea facute la inceputul anului 1938 cand a declarat ca legionarii erau "periculosi Neamului", "rătăciti" si "straini de Neam"... si sa se fi inspirat din protejatul regelui Carol II... Cert este ca exista o perfecta continuitate de convingeri -cel putin- cu privire la OBLIGATIA de a considera legionarismul, nu numai ca "strain de Neam", ci si ca "străin de Crestinism". Declaratiile lui Miron Cristea fusesera facute numai la cateva luni dupa cutremuratoarea jertfa a eroilor Mota si Marin la Majadahonda! Reprezentantul actualului Patriarh prieten a lui Ceausescu in fata minunii neputrezirii si a miresmei a unui preot legionar nu putu avea alt raspuns decat ca " un preot legionar nu putea fi sfant", avand ca antecedent declaratia Patriarhului Miron Cristea de acum sasezeci si ceva de ani, deci o perfecta linie de continuitate si perfectă coerentă...

Atat lumea legionara (dupa informatiile primite din intreaga Europa), cat si aceia nelegionara au ramas nedumerite in fata tacerii presei. Gazetarii dela "Permanente", desi se declara "credinciosi", nu dau dovada de prea multa "credinta". Se pare ca nu au nici un "interes". Daca ar pretinde, ar fi obligati sa intre in "coliziune" cu "stablishment" -ul, riscănd sa-si ia ramas bun dela "recunoasterea Fundatiei" ca "partid politic" or acest lucru, -dupa zece, sau unsprezece ani de zadarnica asteptare- ar insemna sa renunte pentru inca zece ani ca sa-si vada nerealizat "proectul politic"... ceia ce ar coincide -probabil- cu respectabila varsta intre 95 si 102 ani pe care vor sarbatori-o undeva fara prea multe "realizari", ("Eheu fugaces...!").

Omeneasca vointa de a supravietui a fost, probabil,

decisiva in timpul "reeducarii" din Aiud. In subconstientul actualilor gazetari exista desigur dureroase urme, cari capata dimensiuni halucinante, cand infrunta maretia jertfelor martirilor si eroilor nostrii, cu actele lor de lasitate si de groaza in fata calailor comunisti. Nu-si dau seama ca lipsa lor de re-infagasuire spre trairile legionare dinnainte de temnite se datoreaza unui fenomen de "tocire" a perceptiei, care ingreuiaza "auto-intelegerea" si provoaca ocazionale rasturnari axiologice. Iata dece multi dintre fostii "reeducati" simt o ciudata si "inexplicabila rezerva" (unii chiar "repulsie") cand cineva îi invită sa se adape din nou din "Pentru Legionari", Carticica Sefului de Cuib, "Cranii de Lemn", "Circulari" si Insemnarile de la Jilava.

Nu toti pot fi ca Dragos Hoinic. Dar toti ar putea sa se indemne la părăsirea "proectelor politice" si la apropierea indemnului facut de Ionel Mota: "INAPOI LA ICOANA!"

CUPRINSUL

I. Legionarismul Intre Paideia si Politica.....9

II. Paideia Legionara.....19

III. Descoperirea politicei si entuziasmul pentru politicianizare a sectei simiste.....51

IV. Fascinatia exercitata de Politica asupra simismului.....65

V. Trairi nelegionare.....73

VI. Vitejia gazetarilor simisti.....79

CER SCUZE PENTRU ERORILE STRECURATE!

Este libro se termino de imprimir
en el mes de septiembre del 2001
en los Talleres Gráficos D.E.L. srl
Buenos Aires, Argentina

9) "Ley, Libertad, Hybris", Editorial Euthymia, 295 pág. Buenos Aires, 1993.

10) "Voluntad Divina y Democracia" Editorial Euthymia, 345 páginas, Buenos Aires, 1994.

11) "Teoria de la Historia", Editorial Euthymia, 281 páginas, Buenos Aires, 1995.

12) "Cristianismo o Democracia", Editorial Euthymia, 398 páginas, Buenos Aires, 1998.

13) "Los grandes enemigos del equilibrio interior", Editorial Euthymia, 416 páginas, Buenos Aires, 2000.

In limba romana:

1) Legionarismul sau trairea virtutilor" Editorial Euthymia, 245 páginas, Buenos Aires, 2001.

2) Crampeie din sbuciumul exilului, Editorial Euthymia, 70 páginas, Buenos Aires, 2001.

Extras din "ANTOLOGIE LEGIONARA", opera publicistica de l
SIMA, Colectia "Omul Nou", Vol. IV. p. 351, 1981 (din Tara si
Iulie, 1980). Vol. IV, p. 351. Revizuita si tiparita de Traian Golea, Selecta
ingrijita de Victor Corbut. Miami Beach, Florida, USA, 1994.

ŢARA ŞI EXILUL

CURIER INFORMATIV AL MIŞCĂRII LEGIONARE

Director: Gheorghe Costea
Avda. Alberto Alcocer, 47–11º . A'
MADRID–16

Depósito Legal · M.3655 · 1965
OFICINA AUXILIAR
Montera, 20

Anul XVI Nr. 9-10
Iulie-August 1980

Scrisori Legionare

A apărut în publicistica exilului o foaie, modestă ca înfăţişare, dar atrăgătoare, caldă şi vibrantă, prin înţelepciunea care emană din ea. E vorba de "Scrisori Legionare", ce apar la Buenos Aires dela începutul acestui an, în fiecare lună, sub direcţia Profesorului Stan M. Popescu (Ovidiu Găină). Privită la început cu oarecare mirare şi chiar neîncredere, "Scrisorile Legionare" şi-au făcut drum în lumea exilului şi astăzi e citită cu interes de toţi cei care caută un tâlc mai înalt vieţii omeneşti.

Ovidiu Găină nu vorbeşte ca un savant, deşi e profesor universitar, ci reaminteşte legionarilor din exil adevăruri simple pe care ei înşişi le-au învăţat dela Căpitanul nostru. Adevăruri, cari, în cursul vremii, din cauza mediului străin în care trăim, au început să-şi piardă reflexele lor pure în sufletele noastre. Nu aceste adevăruri s'au tocit, căci valoarea lor este eternă, ci capacitatea noastră de a le menţinea incandescente în sufletele noastre. "Eroismul de durată" a început să cedeze locul unor preocupări prea umane, mult prea umane, legate de existenţa noastră terestră.

Ovidiu Găină e unul dintre puţinii supravieţuitori ai epocei eroice a mişcării. De trei ori s'a asvârlit în vâltoarea morţii şi de trei ori Dumnezeu l-a scăpat teafăr. Deci, nu vine să dea lecţii din perspectiva unui gânditor abstract, ci avizurile lui doctrinare se bazează pe propria lui experienţă legionară, trecută prin fiorii morţii. El ar vrea ca acele cuvinte care constituie vocabularul legionar, cum ar fi "dragostea", "jertfa", "bun simţ", etc., să-şi recapete greutatea lor specifică, să-şi recâştige semnificaţia lor autentică. Să nu demonetizăm principiile de bază ale mişcării, cu interpretări sterile. Să nu cădem în cazuistică, încercând să coborîm ceeace este mare şi nobil în doctrina legionară pentru a justifica porniri şi atitudini egoiste.

Exilul l-a asvârlit în final pe Ovidiu Găină la Buenos Aires. Aici şi-a creat o faimă bine meritată, în cercurile culturale ale acestei ţări, atât prin lucrările sale cât şi prin seriositatea pregătirii lui profesionale.

A devenit un specialist apreciat în psihotehnică şi în psihoterapie.

Profesor universitar, s'a ridicat la această treaptă exclusiv prin studii intense în cele mai variate domenii: filosofie, istorie, psihologie. Ne aducem aminte de o carte publicată mai de mult, care a făcut multă vâlvă în exil: "El hambre de Dios" (Foamea de Dumnezeu), în care în capitole scurte, a demonstrat că apropierea de Dumnezeu, căutarea Lui, este o trăsătură comună a celor mai mari genii ale omenirii.

Mai târziu, a publicat în spaniolă o lucrare sociologică de interes general, "Creşterea şi declinul aristocraţiei", în care a explicat cum s'a născut clasa conducătoare la toate popoarele şi cum a pierit această clasă când virtuţile ei s'au stins. Aristocraţia a pierit prin ea însăşi, când s'a contaminat de viciul materialismului. Această lucrare, dacă cultura actuală nu ar fi atât de puţin receptivă la marile adevăruri ale vieţii, ar trebui să figureze printre cele mai importante opere ale lumii contemporane.

In rândurile ce urmează ne îngăduim să reproducem câteva pasagii dintr'un articol al lui Ovidiu Găină, publicat în numărul pe August 1980, al "Scrisorilor Legionare":

Spiritul de sacrificiu

"Spiritul de sacrificiu izvorăşte din dragostea pentru idealul nobil sau pentru o persoană care întruchipează un ideal nobil. Când e vorba de sacrificiile făcute de părinţi pentru fii, e vorba de o dovadă de jertfă care e o consecinţă a instinctului matern şi patern. Deşi sacrificiile făcute de părinţi sunt frumoase şi altruiste, nu au valoare nobilă a jertfei pentru un ideal: Cristos, Neamul, Căpitanul sau Legiunea.

"Cele mai numeroase exemple de sacrificii nobile le avem în timpul adolescenţei. In această etapă a desvoltării individului se îngemănează doi factori: etatea, caracterizată de idealism, şi puternica necesitate şi urgenţă de autoafirmare ca viitor adult. Sufletul tânărului tinde spre noblete şi spre dăruire de sine, de aceea sădirea unui ideal nobil în inima unui tânăr e ca sămânţa aruncată pe un teren fertil. Tendinţa de a se jertfi pentru un ideal dispare la maturitate numai când structura psihomintala a tânărului este caracterizată de o înclinare spre spiritul speculativ-materialist, sau când tendinţa egoistă e prea accentuată.

"Sacrificiul de durată, spiritul de jertfă continuu caracterizează numai personalităţile care aspiră la un anumit grad de ascetism, deoarece a jertfi înseamnă în primul rând a renunţa, iar renunţarea la comodităţi, la bunuri, distracţii, onoruri şi frivolităţi pretinde un anumit grad de vigoare sufletească, pe care numai bărbaţi cu pastă de ascet pot s'o aibă.

Ovidiu Gaina (Stan M. Popescu)
"Legionarismul intre Paideia si politica"

Lucrari stiintifice publicate in reviste de specialitate din Statele Unite, Germania, Japonia si Spania:

1) **"La Psicología Industrial como puente anímico entre empleadores y empleados", en revista Ingeniería Internacional, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, Nº 5, 1961, USA.**

2) **"La psicología demuestra la convivencia de los métodos de selección" en Revista Ingeniería Internacional, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, Nº 7, 1961, USA.**

3) **"La evaluación de las tareas" en Ingeniería Internacional Industrial, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, Nº 6, 1961, USA.**

4) **"La psicología laboral y el psicodiagnóstico", en Ingeniería Internacional Industrial, de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, Nº 8, USA.**

5) **"Die Dynamik der argentinischer Arbeitsgruppen" (traducido del español al alemán por Dipl. Psych. M. Smollny) en FORFA BRIEFE, Forschung Institut fur Arbeitspsychologie, Braunschweig, Anual, XI, Nº 6, 1962, Alemania.**

6) **"Ueber die Gründe des Unbehagens beim arbeitenden Menschen", en revista Pracktische Psychologie, Gesselschaft für Pracktische Psychologie, Homburg, Nº 6, 1963, Alemania.**

7) **"A theory regarding the hypothetic existence of an individual rhythm in the energetic expansion of thinking, feeling an acting", en la revista PSYCHOLOGIA, An International Jorunal of Psychology in Orient, Univ. Kyoto, Nº 6, pág. 155-163, 1963, Nº 6, Kyoto, Japón.**

8) **"Los dirigentes fabriles. Aspectos de una investigación argentina", en Boletín de Instituto Nacional Científico de Racionalización del trabajo, Enero 1963, Año XVI, Nº 172, Madrid España.**

9) **"La formación y la evolución de un grupo de treabajo", en la Revista de Psicología General y Aplicada, págs. 310-312, del Instituto Nacional de Psicología, Universidad Central de Madrid, España, Enero 1965, Nros. 76-77.**